

DOBRI OTAC ANTIĆ

broj 2-3 1974.

glasilo
vicepostulature
godina IV

PORUKA OCA ANTIĆA

Želim da budeš euharistijska duša.

Cuvaj Isusa — tješi ga — prati ga ...

Dijete drago, najveća je stvarnost da je Bog među nama. Bog među nama! U svetoj hostiji, u tabernakulu — Bog je među nama!

Želim da živiš samo za Isusa, da tvoje oči ništa ne gledaju osim svete hostije, da tvoje lice bude okrenuto prema Euharistiji i da tako budeš u Bogu, da se žar Euharistije žari na tvome licu i da sja od prisutnosti Božje. Biti u Bogu, to je tvoje zvanje.

Da Isusa tješiš, kao ono u Getsemani, tako hoću da Isusa tješiš kao andeo. Hoću da budeš andeo Presvete Euharistije.

Mi svećenici ne mislimo dosta na to da je Bog među nama. Premalo mu posvećujemo pažnje: mi svećenici, redovnici, redovnice ...

Zato hoću da tješiš Isusa. Hoću da stalno budesh s njim — da daješ zadovoljštinu.

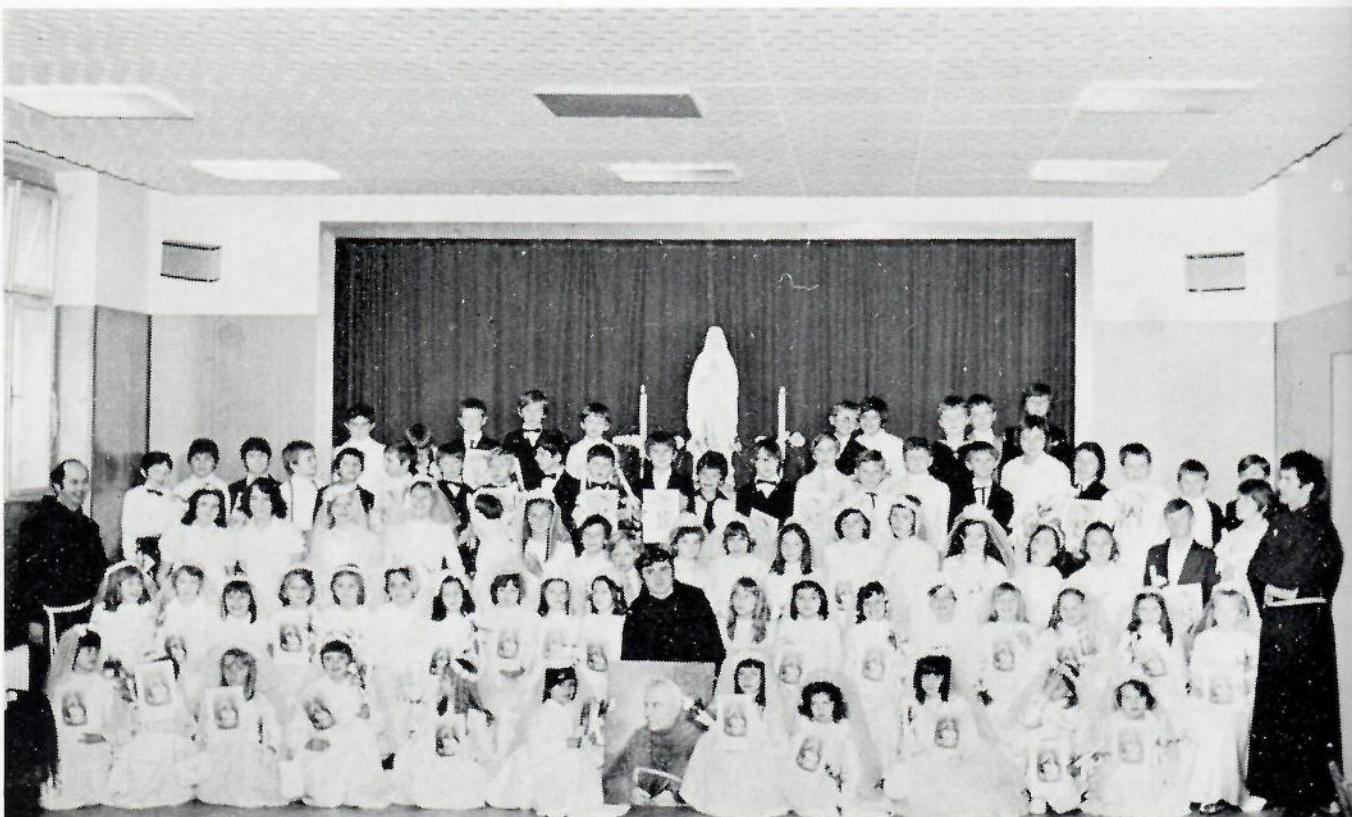
Hoću da Isusa pratiš svagdje i da mu se klanjaš u Euharistiji do kraja svijeta i da onda i ti sa zadnjom hostijom odeš k Ocu Nebeskom.

Ne dam ti da bilo kuda kreneš bez Isusa. Svakog dana: Isus, pa onda ti; ne ti! Nego Isus, pa onda ti. Nikuda ne idi ti, nego neka ide Isus, a ti ga pratiš — k braći ljudima.

Posebno želim da živiš euharistijskim životom, da ljubiš Srce Isusovo, da mu zahvaljuješ za tako velik dar — Euharistiju, što se tako snizio u svojoj ljubavi da ostane s nama.

Molim te, nemoj ljubiti ništa i nikoga — samo Boga! Obećaj mi, da ćeš ljubiti samo Boga!

Sve je blato, dubre — osim ljubavi Božje!

OVOGODISNJI PRVOPRICESNICI U SVETISTU GOSPE LURDSKE

Stvorena si, kršćanska dušo, da Boga ljubiš i da Bogu živiš. Varaš se ako bi postavila svoju svrhu u koje stvorene ili stvoreno dobro, jer za to nisi na svijetu. Bog je tvoja svrha, tvoj život i tvoje sve!

•••
Uvijek trebaš svoj život mjeriti i promatrati prema Isusu!

Po Isusu i u Isusu upoznaješ svoj cilj, život i cijenu svoju.

•••
Nemoj ništa poduzimati niti raditi bez Marije. Njoj se potpuno izruči. Ona neka ti bude Majka. Osobito sve radi s njezinom vjerom, poniznošću i čistoćom.

Jedini Bog može zadovoljiti našu dušu, ugasiti žđu i zasiliti, utažiti glad.

Gospodin je vjeran. Mi ga moramo slušati sve do smrti na križu! Baš u mukama i ustrajnom podnašanju svih poteškoća i borba naviše će rasti u tebi sveta ljubav i sve kreplosti.

•••
Treba umrijeti sebi, ostaviti sebe, a slijediti kreplost i život Isusov.

Koliko sebi umreš, toliko počinješ Bogu živjeti.

•••
Neka te sveta sabranost drži u prisutnosti Isusa na Križu! Gledajući na sveti Križ mrtvi sebe, svoje tijelo i duh, svoje srće i volju.

Postati svet jest dužnost i obveza svakoga kršćanina. Na posebno intiman način upravljen je taj imperativ apostolskim dušama.

— *Dodite, slijedite me, vi učenici i apostoli moga srca, ja sam put (Iv. 14,6). A kako vodi taj put? Ovdje na zemlji vodi k svetosti i po njoj u život vječni, koji je svršetak svetosti.*

Kao što je samo jedna istina, jedno svjetlo, tako je samo i jedan put (Iv. 8,12).

— *Ja sam život, ja sam početak života koji vam govorim (Iv. 8,25).*

Šta je život? — Pravi život je svetost, a svetost je ljepota i sreća. Svaki čovjek voli ljepotu i želi sreću. Na što smjeraju naše težnje? Što nam one obećavaju, a što stvarno daju? Nažalost redovito težimo za prividnim, nestalnim i varavim odnosno ispraznim ljepotama i tako si trujemo život. Potpuni užitak duhu i srcu može pripraviti samo jedna ljepota — Isus Krist. Kako su samo sveci bili vrsni mislioci i filozofi života. Poznavali su dobro prvotni izvor svake sreće — Isusa Krista.

Šta je svetost? Postoje mnoge definicije kao odgovor na to pitanje. Obuhvatimo ih svim moćima svoga uma, duha, srca i snagom volje.

Svetost je — život, koji nalazi nepresušivi izvor života u Bogu.

Svetost je — život ili bolje zametak života.

Svetost je — mi sami koji živimo od jedine prave stvarnosti, Isusa Krista.

Svetost je — sakriveno blago odnosno intimno Božje kraljevstvo u nama.

Svetost je — Isus Krist koji ovjekovječuje naš život.

Svetost je — Isus koji raste u nama odnosno to je ostvarenje riječi: — Moj život je Isus Krist.

Svetost je — vjera koja se usavršava u radoći ljubavi.

Svetost je — prisvajanje Isusa Krista.

Svetost je — zraka koja se vraća k suncu.

Svetost je — atom koji kruži oko svoga središta, kojemu se vraća.

Evo još jednog odgovora na pitanje što je svetost, a dalo ga je dijete koje je vrlo često klečalo pred tabernakulom. Na dan njegove prve sv. pričesti jedva su ga izvukli iz crkve. Tom prigodom su ga upitali, da li bi htio biti anđeo ili Alojzije Gonzaga. Odgovorio je: Niti jedno niti drugo, želim postati Isus, samo Isus.

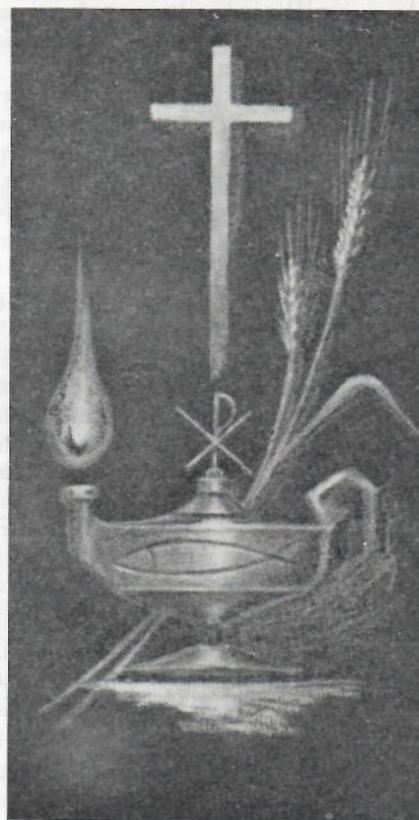
Svetost počinje tajnom vjere, a svršava u tajni ljubavi. Samo je jedna svetost — Isusova svetost. On nam hoće dati tu svetost prema našem životnome položaju i našem poslanju za sudjelovanje u Božjim planovima.

SVETOST

Budite sveti, budite savršeni...

»Volja je Božja da budete sveti«
(Tim. 4,3)

»Dodi! ... Slijedi me!«
(Mt. 19,21)

9. -

obljetnica smrti

U ponедјелjak
4. ožujka u 19 sati
zagrebački pomoći biskup
o. Mijo Škvorc
predvodi koncelebraciju i
drži prigodnu homiliju.

Poslije svete mise
prigodni govor drži
provincijal
o. Petar Dr Čapkun

Kod komemoracije nastupa pjevački zbor
Instituta za crkvenu glazbu

1. — A. Vidaković: Gospode duša
4. gl. muški zbor a cappella
2. — A. Vidaković: Zdravo, moj anđele
3. gl. ženski zbor a cappella
3. — K. Odak: Svrši stopi moje
bas solo i 4. gl. mješoviti zbor uz
orgulje
4. — Gallus-Petelin:
Ecce quomodo moritur justus
4. gl. mješoviti zbor a cappella
5. — Händel: Molitva
Boris Blašković violina
Fra Mile Ćirko, orgulje

— — —
Solist: Matija Rajčić, bas-bariton
Na orguljama: s. Cecilijsa Pleša
Dirigent: Mo fra Anđelko Milanović

Propovijed preuzv. Mije Škvorca

Drago mi je što sam jutros pročitao u »Osservatore Romano«, da je na prvi dan ožujka održana sjednica Kongregacije za proglašenje svetih i da je na toj sjednici izdan dekret kojim su potvrđene kreposti sluge Božjega Leopolda Mandića, našega patra Leopolda. Piše u dekreту da je on član kajucinskog Reda, rodom iz Castel Nouva u kotorškoj biskupiji. Šteta što ne piše »Herceg Novi«, jer je Castel Nuovo ime raznih mjesta izvan naše domovine, a pater Leopold je bio naš čovjek. I dok sam tako razmišljajući o tom našem velikom čovjeku redao misli, došla mi je želja da večeras ovdje zajedno s vama molim kako bi što prije pred čitavom Crkvom i zajednicom vjernih u našem narodu jedan sličan dekret o našem blagopokojnom o. Antu iznio njegove herojske kreposti, da bi se na temelju toga sveta Crkva mogla izjasniti u Božje ime, da je on istinski nasljeđovao Isusa Krista i njegovo Evanđelje i time postao uzor u našem kršćanskom životu.

Kad gledate, draga braće i sestre, u skupini naših zagrebačkih svetih ljudi pojavi o. Ante, koji je u Zagrebu završio svoj život, interesantno je da se on ne ističe nekim velikim, revolucionarnim pothvatima niti posebnim kakvim akcijama unutar katolicizma. Nije sjao kao kardinal Stepinac ili biskup Lang na istaknutom i odgovornom mjestu. Nije bio poput dra Ivana Merza organizator našeg mladog katoličkog pokreta, niti je imao vanjski raspon djelovanja blagopokojne Marice Stanković, koja s Ivanom počiva na Mirogoju. Nije o. Ante bio franjevac poput o. Vošnjaka, koji je vodio čitavu jednu provinciju i u nju unosio zdravu reformu. Nije bio ni obični čovjek iz laičkih redova kao služnik Stjepan Sećak, koji nas tjerava u čudo dobrotom srca. O. Ante je bio nalik, ako smijem reći, na sestru Leopoldinu Čović, našu milosrdnicu, koja počiva na Mirogoju i veliki je uzor tihe dobrote i autentične svetosti. O njoj nažalost malo govorimo.

Ako sada stavite pred oči o. Antu i potražite u legitimaciji svetaca što bi njemu pristajalo i što bismo mu pripisali kao specifikum, kao ono što u Božje ime želi dati nama kao svoju poruku, onda mi se čini da su to zapravo tri stvari:

- njegov savršeno jednostavan redovnički život;
- njegova ljubav prema Euharistiji i Majci Božjoj;
- njegova pomoć u duševnim, tjeskobnim trenucima pojedinih ljudi.

Ove tri stvari tako su u sebi spojene, da su nerazdjeljive u Antinu životu. Od majušne dobi kad je počeo rasti u sjaju euharistijskog Krista i pod zlatnim pogledom Majke Marije; od časa kad je ušao u novicijat svetog oca Frane i kasnije postao svećenik svoga Reda, pa sve do ovih godina koje je napokon zapečatio svojim redovničkim i svećeničkim svetim životom tu, u sobici svoga redovništva u Zagrebu, mislim da je njegov redovnički lik zbilja za svakog subrata redovnika jedno svjetlo. Blagopokojni otac Kržanić negdje reče da je o. Ante donosio mladima savršenu serafsku radost. Svim mladima svoga Reda, jer je htio da u sebi nose elan i nutarnje nadahnuće, veliki žar bogovijesti koju je sveti otac Frane primio kad se je zaljubio u Krista blagoslovljenoga.

Mislim stoga da smo ponajprije Bogu zahvalni na tome što nam je u o. Antu dao divan uzor redovničkog i svećeničkog života. O. Ante nije nikad u svom životu sumnjavao o svećeničkom i redovničkom identitetu. Nikad nije stavio u krizno i nerješivo pitanje svoje poslanje, svoju misiju. Nikad nije posumnjao u Božju volju s obzirom na sama sebe, premda ga je Bog, ako smijem reći, uvijek ostavljao u pozadini. O. Ante nije vodio provincije kao poglavari. Nije budio nikakvih pokreta, nije ravnao biskupijama. Vodio je samog sebe, prije svega ostalog, i to po nadahnuće koje mu je dozajilo iz Božjega Srca, po Božjim savjetima, po svetim zavjetima, po franjevačkoj reguli, po obi-

čajima provincije, u životu — suživotu sa svojom braćom. I to je prva stvar na kojoj smo mi iskreno zahvalni.

Drugo — o. Ante je neobično ljubio euharistiskog Spasitelja i Majku Mariju. To je sigurno bilo srce njegova srca i duša njegove duše.

Znamo kako se je sunčao pred Isusom: klečeći, kasnije sjedeći, sate i sate on bi s njime razgovarao. U strašnoj zavrzlami današnjeg života, dra- ga braća i sestre, u nezaustavnom ritmu i ludilu da- našnjice kad ljudi ne znaju pravo što je lijevo, što desno, kad ne znaju gdje da potraže pravu orijentaciju, o. Ante je znao klečati, razmišljati, razgovarati s Kraljem vjekova kome sve živi. I kod Isusa je dobivao najdublje nadahnucé, jer mu je Isus pokazivao svojom poniznošću kako da bude poniran, kako da ljubi jednostavnosć i kristalnom jasnoćom srca, kako da bude čist i blizak nama, kako da živi potpunu poslušnost i da druge u nju upućuje. Na taj način je od Krista sveprisutnoga primao nutarnje svjetlo za svoju pamet, žar i dinamizam za svoju volju. Hvala mu i na tome.

On je već kao dijete posvetio sebe sinjskoj Gospoj. On je umro pred bijelom lurdskom Djevicom u Zagrebu. Svoje je srce potpuno predao Mariji i pronašao je njeno majčinsko. Time je današnjem čovjeku, često bez srca, rekao jasno i sigurno gdje da nađe srce, gdje da nađe ljubav i zaštitu. Nismo li prečesto siromašni i jadni, kad osjećamo da smo osamljeni? Tužno sami, bespomoćno sami... Mrak i studen padoše na čovjeka današnjice. Duševni mrak, studen srca. Mrak prekriva naše obitelji, koje su tako često u sebi nesretne, jer su srca osamljena ili slomljena. Na oceanu života zanose ih valovi nepovjerenja, možda su duše u domovima razdvojene ponorima i bezdanima mržnje. Kada gledate da se ljudi ne mogu nikako susresti, osjećate da im manjka zajedničko srce, uputa, dobrota, milost i draga materinska duša. Naš dragi, svete uspomene o. Ante, volio je Majku Božju i bio u nju zaljubljen toliko, da jedan mali životopis izričući njegove misli gotovo ništa drugo i ne donosi osim dirljivih misli o Majci Božjoj. Kad ih čitate, potreseni ste načinom kako on o njoj govorí. Ona po njemu nije povjesna niti prostorna daljina. Majka Božja je tu. Mi smo s njom. O. Ante nju pozna. On s njome razgovara. Gospa i o. Ante

su majka i dijete. Pa kad on počne drugima govoriti o Mariji, nisu to nekakvi klišeji vađeni iz knjiga. To je govor srca, govor krvi, govor duše, govor uvjerenja. I na tome smo mu zahvalni.

I napokon treće, braćo moja i sestre. Na raskrćima današnjeg života vidimo kako je o. Ante stajao pred nama kao signalni Božji semafor dajući svjetlom sve vrsti upozorenja. Zasjao bi naglo kao opomena i naglo bi nas zaustavljao: Ne idi, dijete moje! Kolikima je možda i među vama znao to reći: Ne idi, zlo je tamo! Crveno Antino svjetlo — znak opasnosti. Ili bi dao propusnicu: Tako radi! To što si sada odlučio, to čini! Pa kad bismo mu izjadali srce i dušu, sjećate se tih razgovora, kad bismo ga znali upitati usred tjeskobe: Što sada moram činiti, kamo krenuti, što napustiti? vidjeli smo da je o. Ante čovjek bez brzopletosti ali i bez odugovlačenja. U srcu je nosio odgovor. Odgovor, što ga nije morao smisljati prema nekakvim psihopedagoškim studijama. Imao je odgovor, duboko sam uvjeren, koji je pun svjetla dolazio iz Božjega Sunca. Bog mu je davao da razabere svu tjeskobnost na našim životnim putevima. I kad se više nismo znali snaći, pronašao bi pravu riječ, pravu misao, zacrtao točan pravac i orientirao naš život. Koliki danas njemu zahvaljuju da su postali svećenici, redovnici, redovnice! Mislim da za to treba mnogo zahvaljivati.

Braćo i sestre! O. Ante je bio u svemu tome običan i jednostavan. Može li itko kazati da je tražio sebe, svoju slavu, da je želio da se o njemu pišu životopisi, premda smo sretni što ih je već nekoliko napisano? Zar je tražio kakvo vidno mjesto, karijeru? Tražio je, sjećate se, samo jedno: Sinko, kćeri, vrši volju Božju! To je bila njegova maksima. Vrši Božju volju! Radi ono što Isus traži! Ljubi Mariju! Ljubi braću! Nada sve ljubi Isusa! Budi Božji! Ne daj se odvesti od nutarnjih strasti niti od vanjskih napasti ni na koju stranu! Ljubi Boga! Služi Bogu! To je, eto, bila ta jednostavnost, nalik na onu Svetu Male Terezije ili naše Leopoldine Čović. Upravo današnje vrijeme više da smo u krizi, jer nema dosta takvih srdaca i takvih ljudi. Ima na svijetu, ima u našoj Crkvi, dosta vikača, raznih kontestatora i bundžija. No oni najbolji, koji žele biti što više nalik na Isusa i koji od naše epohe žele načiniti Isusovu epohu, nisu tako bučni. Takva je tiha i blagoslovljena bila misija dragog pokojnika o. Antića.

Vidite, kad se večeras ovako sabranj u dubokoj ljubavi i štovanju ovdje okupismo, mislim da ćemo pred likom drage bijele Bezgrešne Majke, bratski okupljeni oko euharistijskog Srca što će krijeti iz prilika kruha i vina, koje će se nama darivati da ga unesemo u svoj život ko što je o. Ante želio, ujedinjeni kao zajednica istomišljenika, a to i jest Crkva Božja — Sabor ljubavi, obitelj presvetog Trojstva na zemlji, mislim, dakle, da ćemo svi biti jači i bogatiji.

Ovdje je s nama i u nama Trojedini. S nama je Isus Utjelovljeni, žrtvovani i proslavljeni. S nama je Marija, naša ljubav. I o. Ante je s nama. Hvala Bogu što nam ga je dao! I hvala njemu što nam je davao Boga!

Referat prov. o. Petra Čapkuna

Na posljednjem generalnom kapitulu Franjevačkog reda, u Madridu 1973. oci kapitularci su sastavili svoju izjavu ili deklaraciju o »Pozivu Ređa Manje braće u današnjici«.

Na početku, u uvodu te deklaracije stoji osnovna izjava: »Mi Manja braća, najprije izražavamo svoju vjeru i pouzdanje u *karizmu* već davno danu Franji Asiškom, koja je i sa strane Crkve priznata, karizmu koja ostaje *suvremena i živa* kako o tom svjedoče brojni glasovi unutar i van kršćanstva. Poslušni ovoj Franjinoj karizmi, koji je znao prikupiti duboke čežnje svoje epohe, promatramo sadašnji svijet i slušamo pozive što dolaze iz suvremenih pokreta, uzimajući u obzir i njihove kontestacije. Prihvaćajući Kristovo Evanđelje s vjerom, Franjo je bio svjestan da je sa svojom braćom poslan u svijet, da svojim *načinom života* svjedoči i *riječju* propovijeda obraćenje Evanđelju, dolazak Kraljevstva Božjega i *očitovalje njegove ljubavi* prema ljudima. Uvjerenost u to poslanje davala mu je duhovnu *dinamičnost*, odvažnost za sve pothvate, ona ga je ugurala među ljudе kršćane i nekršćane da s njima u njihovoj *konkretnoj* situaciji dijeli uvijek mlađu i radosnu veselu vijest. Takav poziv jedanput upućen ovom čovjeku i *nas* vuče i dalje poziva.«

Cinj se kao da su oci kapitularci — relatis referendis — tj. u manjim dimenzijama opisali i protumačili smisao ovoga našeg okupljanja na današnji dan. Nas je, braćo i sestre, večeras ovdje oko oltara sabrala živa vjera i ljubav uz 9. obljetnicu dobrog o. fra Ante Antića, za kojeg je napisano da je »kao neko novo, originalno, ali vjerno izdanje svoga velikog oca sv. Franje.«

Mi vjerujemo i imamo pouzdanje u karizmu koja je dana ovom malom bratu i koja je i danas nakon devet godina njegova preseljenja u vječnost *suvremena i živa*, i to u daleko većim dimenzijama nego dok ju je on vidljivo prisutan nosio.

Za Franjinu karizmu svjedoči sedam i po vječkova, a za karizmu dobrog fra Ante svjedočimo mi, svjedočite vi kroz ovih devet godina, a to svjedočenje, vjerujemo, da će rasti i produljiti se u nedogled.

Franjo Asiški je prikupio *duboke čežnje svoje epohe* i svjedočio joj načinom svog života i propovijedanjem o Božjoj ljubavi prema ljudima. To isto je radio i o. Antić svojim životom i riječju na svoj način u ovo naše današnje, moderno doba.

Imao sam sreću živjeti s njime pod istim krovom u dva navrata po četiri godine dana: od 1930.—1934., kad je njemu bilo 37—41 godina života; a onda od 1937.—1941., kad je on bio u najzrelijoj i najmuževnijoj dobi od 44—48 godina. Prije kao klerik, a on magistar; a kasnije kao drug u profesorskoj službi. U obadva razdoblja kao njegov penitent. K tome do kraja njegova ovozemnog života s njim sam bio u dopisivanju. Bilo bi, dakle, mjesto iznositi o njemu svoje utiske. No, nas večeras više zanima opće mišljenje, kolktivno i poj-

dinačno svjedočenje o njemu kroz devet godina otkako se on preselio u blaženu vječnost.

Ivan Apostol je smatrao potrebnim da reče svojim vjernicima o Riječi života: »što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali... svjedočimo...« (1 Iv. 1, 1—2).

Sv. Augustin je na neki način kanonizirao svoju majku Moniku, kad je u svojim Ispovijestima o njoj ostavio onako divno posvjedočenje.

Slično je sv. Ivan Bosko doveo na oltar malog Dominika Savio time što mu je izdao svoje svjedočanstvo, kad je napisao njegov životopis, onaj krasni svetački Don Boskov prikaz.

A samog Boska je pred poteškoćama kanonizacije pomogao veliki Pio XI, kad je kazao: »Mi osobno poznajemo onoga čovjeka Božjega.«

Isto je učinio i dobar Ivan XXIII, kad je u onom krasnom govoru uz zadušnice za našega Kardinala u bazilici sv. Petra pred cijelim kardinalskim zborom i diplomatskim korom, postavio ga za uzor i nebeskog zaštitnika kardinalskog zbora.

To je onaj isti duh Kristov, Duh Sveti, koji nam na razne načine kroz sva vremena progovara, od natpisa na grobovima mučenika u katakombara do najnovijih opisa i životopisa Božjih ljudi — svetaca.

Ovaj isti duh, po mome dubokom uvjerenju, a ne sumnjam i po uvjerenju svih vas, svjedoči preko Božjeg puka i o vjernom svome služi o. Anti.

Mi ne želimo niti kanimo pretjecati autentični sud Svete Crkve, pače posve protivno. Želimo ukorak slijediti njezine norme, prema kojima, iako se danas proglašenje blaženika i svetaca oslanja na propisno izvedenom procesu, ipak *poticaj Božjeg naroda*, koji svjedoči o glasu svetosti — kao nekad, tako i danas — sačinjava polaznu točku cijelog puta do oltara.

Ovo svjedočenje za o. fra Antu od 1965. do danas upravo zadržuje. U ovih devet godina imamo pet tiskanih životopisa o njemu. Nijedan iz pera njegove subraće, nego od ljudi iz drugih kongregacija i od civila.

Prvi je izšao 1966, pod naslovom: *Duh ljubavi*. Napisala ga je poznata pjesnikinja i spisateljica S. Marija od Presv. Srca, klarisa.

Drugi je izšao 1967, pod naslovom: *Dobri otac Antić — Treptaji srca među tvornicama*. Napisao prof. dr o. Ante Katalinić, Družbe Isusove.

Treći 1969, pod naslovom: *Svetlo u tami*, autor dr Natko Faranetić, civil.

Cetvrti je izšao za vrijeme Marijansko-Marijolinskog kongresa u Zagrebu 1971., pod naslovom: *Naš dobri fra Ante*. Kratki životopis. Napisao dr Damić, civil.

Peti 1972, u pjesmi, pod naslovom: *Željan Boga* (osobni pristup fra Anti Antiću). Napisao J. Šimunov, civil: Dobrom fra Anti Antiću u znak zahvalnosti za pomoć i zaštitu.

Šesti životopis već čeka gotov u pripremi. Napisao ga opet civil. Ugledat će i on svjetlo dana kroz ovu ili slijedeću godinu.

Zanimljivo je da su svi ovi životopisi napisani na vlastitu pobudu.

U Vjesniku Provincije od 1965, a posebno u glasili Vicepostulature »Dobri Otac Antić« od 1971, do danas je sabran prebogat materijal: bilo iz pi-smene baštine o. Ante, bilo utisci njegovih štovatelja, bilo svjedočenje i članci pojedinaca.

Svoje posvjedočenje su kroz ovo kratko vrijeme znala izreći o našem fra Ante ponajbolja pera i ponajveći auktoriteti kao i ponizni vjerni štovatelji, penitenti, štićenici oca Ante. Tako da lik ovog poniznog, za života sakrivenog, malog brata već sada možemo gledati u pravom svjetlu, u svjetlu Božje prisutnosti u njemu i Božjeg djelovanja preko njega.

Kroz ovih devet godina čini se kao da o. Ante, kao kakva rijetka umjetnička tvorevina, stoji na javnoj izložbi, gdje se pozivlje Božji puk da o njemu dade svoje svjedočenje.

Evo, između mnogih, samo nekoliko karakterističnih posvjedočenja:

Nadbiskup Dr Frane Franić u dva navrata govori i piše o fra Anti: »Želim iznijeti pred vas svoje vlastite doživljaje kao zahvalu onome kojega sam imao zadnjih pet godina njegova života za izvanrednog ispovjednika ... Za mene je on bio čovjek Božji kojega sam slušao i prema čijim riječima sam imao najveće poštovanje ...«

Dva puta sam bio kod O. Pija iz Pietralcine, poznatog kapucina u Italiji. Također sam s njime govorio o istim stvarima kao i s o. Antićem, i mogu reći, da su se ta dva čovjeka slagala.

Mogu još spomenuti zadnji razgovor koji sam, mislim, imao u veljači s njime, a on je umro 4. ožujka ... Ja sam video iz toga njegova zadnjeg razgovora ono što kaže sv. Pavao, da je riječ Božja oštira od svakoga mača, da ona ima dvostruku oštiricu i da prodire do mozga i do kostiju i do svih zaglavaka čovječjeg bića i čovjekove duše. To je on meni tada učinio. I kad se čovjek nađe pred riječju Božjom koja je izlazila iz toga čovjeka, ali onako autentičnom riječju Božjom, onda mora osjetiti kako je ništa i koliko bi morao učiniti da bi bio bar nešto.

Slušao sam, osobito u Koncilskoj doktrinalnoj komisiji, prve teologe svijeta kako govore o riječi Božjoj, o njezinom sadržaju i obliku, o njezinoj djelotvornosti itd. Ali taj mali brat je za mene snažnije i autentičnije izgovarao riječi Božje od svih tih svjetskih veličina. On je uvijek govorio: »treba da budete čovjek Božji«. Ja bih rekao da je baš to bila oznaka fra Ante Antića, da je on bio čovjek Božji. To je puna njegova definicija, čini mi se. Prvo, bio je čovjek, a drugo bio je Božji. Te dvije oznake u njemu su se stapale u jedno: i to je bio naš fra Ante Antić. Te su dvije riječi veoma važne u njegovom duhovnom liku i njegovoj svetosti ... Kad je ovaj čovjek došao na hrvatski sjever, onda su svi osjetili u njemu nešto veliko i Zagreb je hrlio k njemu. On je postao duhovni vođa Zagreba.

Dosta je bilo čuti govor o. Kozelja na sprovodu o. Antiću ... vidjelo se da ga je držao naprsto svecem.

Cudio sam se kako se taj čovjek mogao dignuti tako visoko prema Bogu i biti Božji, a ujedno ostati u tolikoj mjeri čovjek. Zato mislim, da je fra Ante Antić bio čovjek *sasvim suvremen* i da je njegovao *humanu svetost* o kojoj govorи Vatikanski drugi sabor upozoravajući nas, da ne upadamo u vjerski fanatizam ... nego da zaista u djelotvornoj ljubavi prema čovjeku tražimo svoju svetost čineći dobro drugima, a ujedno se dižemo kroz ljubav prema čovjeku do ljubavi Božje ...

Bio je sličan arškom župniku, koji nije bio nikakav veliki učenjak, ali je bio čovjek Božji. Kad bi se od njega odlazilo, govorilo bi se: To je čovjek Božji! Eto, takav je bio i naš fra Ante Antić.

Naša je dužnost da učinimo sve, da taj naš moralni velikan ne ostane zaboravljen.«

O. Ivan Kozelj, Družbe Isusove, za kojeg bi se dalo ponoviti što legenda govorи o sv. Tomi Akvinskem, koji kad je zatekao sv. Bonaventuru, gdje u zanosu piše o sv. Franji da je kazao: »Pustimo sveca neka piše o Svecu.« — Mi ćemo o njemu reći: pustimo prijatelja da govorи o prijatelju.

Ovaj vrijedni i učeni pisac, teolog i poznavatelj duhovnog života, u svoja dva članka o ocu Anti dao je tako jako posvjedočenje, teološki fundirano, a iskustvom potkrijepljeno iz osobnog kontakta s o. Antonom, da bi skoro dovoljno bilo ovo svjedočanstvo za proces, kao što je bilo dovoljno jeruzalemsko izješće o mučeništvu sv. Nikole Tavelića.

Za o. Ivana Kozelja, o. Ante je »novo, originalno, ali vjerno izdanje velikog sv. Franje. Čisti, nepatvoreni, autentični evanđeoski duh postao je u o. Anti tijelu u posve izuzetnoj mjeri.

— Ono što sam doživio sam, uvjeren sam da su doživjeli i mnogi drugi. Kad ste iz ulične buke i vreve, sami puni kojekakvih briga, prestupili prag njegove sobice i približili se tom redovniku i svećeniku, vi ste imali osjećaj, da ste u hipu preneseni u neki drugi, tako čudesno smiren nadzemaljski svijet, i da se nalazite u Božjoj blizini.

— Neizreciva dobrota i djelotvorna do kraja požrtvovna ljubav za povjerene duše i svoga bližnjega.

— Taj tako vidljivo u Boga uronjeni čovjek, koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva.

— Kad se 1946. preselio definitivno u Zagreb, kao da je novi arški župnik ostavio svoje stoljeće i svoju župu i udario svoje sjedište u isповjedao-nici crkve Gospe Lurdske i u govornici franjevač-kog samostana u Vrbanićevoj ulici.

A poslije nego je opisao teološke temelje i potrebe svetaca, gdje je protumačio kako svetost i nije nego »proniknutost, prožetost čitava ljudskog bića i života s Bogom; Riječ koja je tijelom postala i sada prebiva među nama, ponovno i neposredno bogojavljenje u povjesti čovječanstva, gdje se čovjek nikada tako neposredno i intimno, i na način koji tako odgovara njegovoj naravi, ne susreće s Bogom kao kad se susretne sa svecem; to je upravo čovjek koji je pun Boga; milost ovakvih susreta danas je prije svega potrebita današnjem čovječanstvu ...

I poslije ovog tako dubokog opisa, o. Kozelj zaključuje: »Velik je broj onih, koji su tu milost doživjeli u svom susretu s o. Antićem. Njegov je život božanska umjetnina. Uspjelo i divno ostvarenje evanđeoske istine. Bio je uistinu velik, ozbiljan i zreo muž, a imao je i sačuvao do smrti jednostavnu i priprostu dušu djeteta. Bio je tako otkinut i daleko od svijeta, sav u Bogu, a u isti mah sav otvoren i u djelotvornoj ljubavi nadvijen nad konkretnim čovjekom i njegovim *svakidanjim potrebama*. Posve suvremen.

To svjetlo ne smije oslabiti, a kamo li utrnuti. Još mnogi treba da na tom vrelu crpe svjetla i životne snage.«

U razmišljanjima o. Bonaventure Duda, prof. Sv. Pisma i duhovnog bogoslovija na Bog. fakultetu u Zagrebu, o. Ante je »vrlo prijateljska duša«; »pravi mozaik dobrote«. »Velika dobrota od mnogo malih«; »putokaz mnogima koji se boje da neće nikada postati sveti, jer im život nije jako velik«; »za veliku svetost međutim nije potrebno mnogo toga, nego samo — velika ljubav, ljubav trajna koja se unosi u svakidašnjost. I u tom je o. Ante bio izvanredan — učitelj ... Tu je njegova veličina«; »njegova je ljubav domišljata, tako da znade »ne-povrijediti zakon, a i opet činiti djela ljubavi«; »nije bio nikako sitničava duša«; »imao je krepost

da se raduje svačijem dobrom uspjehu kao malo tko: nisam našao čovjeka koji se toliko umio radovati tuđem uspjehu kao svojem, kako je to iskreno, bratski, djetinje umio o. Antić«; »posebna crta oca Ante jest poštivanje pojedinačnog Božjeg poziva, pojedinačne ličnosti ... Svako ima svoj poziv. I o. Antić je bio velemajstor da otkrije na što baš ovu dušu Bog zove, i strašno se bojao da u tom ne bi što pokvario, što dodao Božjem djelu ili oduzeo ... Ova jedinstvenost postupka sa sva-

kim pojedincem osobita je odlika o. Ante Antića«. »O. Ante nigdje nije Boga toliko upoznao, ničemu se nije toliko divio, koliko djelovanju Božjem u dušama. On ih je divno poznavao, pa se klanjao Bogu koji na tajanstven način djeluje u dušama. I kad bi netko pitao koja bi bila glavna njegova crta onda bih rekao: trajno bavljenje Bogom. Bog je njemu uvijek bio zanimljiv. Nikada dosadan. Uvijek nov.«

Redovnice su u njemu našle, prema njihovim brojnim posvjedočenjima: dobrog oca i dragog Patra, svetog brata i mudrog vođu, svetog svećenika i savršenog redovnika, biće fenomenalne dobre koja je živi odraz Božje dobrote; u duhovnom vodstvu izričito karizmatičnu ličnost, koja im je preporučivala: »Molite se da, kad dođete, više ne nađete fra Antu, nego Isusa.«

On ima izgrađen svoj duhovni put vodstva, svoje smjernice usmjerivanja duša prema svetosti.

On je konačno ekspijatorna žrtva koja se prikazuje za duhovni napredak klerika i sebi povjerenih duša ... A kad je 1947. dopao teške kušnje, piše 3. lipnja te godine svom duhovnom ocu: »Kušnju, koju je Gospodin dostoјao se na me pripustiti, primio sam sa zahvalnošću i ljubavlju iz ruke njegove ... Želio bih provesti u život sve što od mene Gospodin traži. Posebno sam molio za mnp. Provincijala, za Vas, za duhovnu obnovu sv. Crkve, za jedinstvo Crkava, za obnovu svećeničkog i redovničkog staleža, za pobjedu kraljevstva Božjega.«

Čini se kao da slušamo pokoncilskog čovjeka, ili radije bogodanog preteču koncilskih smjernica.

U jednu riječ: Tko je pomnjično čitao živote svetaca i procese raznih kanonizacija, a onda ove

materijale, osjeća da se tu nalazi isti miomiris nadnaravnoga, Božjega.

Naš nadbiskup Dr. Franjo Kuharić uz prvi broj glasila vicepostulature »Dobri Otac Antić«, a kao »znak osobne zahvalnosti i preporuke fra Ante Antiću«, lijepo je napisao: »Sveci su najljepši plodovi otkupljenja«; »Duh Sveti u njima ostvaruje Isusov život i sve veću puninu Božje prisutnosti«; »oni su uvijek primjer ostvarenog Evanđelja, živa knjiga kojoj je sav sadržaj Isus Krist i njegovo Srce«; »oni su blagoslov i bogatstvo Crkve«; »blago narodu koji ih rađa«.

Zatim se pita: »Da li je u hrvatskom glavnem gradu Zagrebu u najnovije dane živio jedan svetac? Da li je fra Ante Antić zaista bio svetac? Umro je na glasu svetosti.«

Ali da se ta svetost dokaže trebaju svjedočanstva ljudi i svjedočanstva Božja.

O svjedočanstvima ljudi smo eto iznijeli samo nešto, a i svjedočanstva Božja nisu manje brojna i značajna. Vicepostulatura ih je mnogo sabrala, a u glasilu »Dobri o. Antić« dosta je toga objavljeno.

Svakako nebeski intervent je putem milosti i čudesa na zagovor njegova sluge o. Ante jasno očitovanje Božje svemoći i izraz Božje volje da se koji sin i kći Crkve postavi na oltar.

Zato naš Nadbiskup toplo preporučuje: »Molimo da Bog potvrdi svetost svoga sluge svojim svjedočanstvima, djelima Božjim na zagovor blagopokojnog fra Ante Antića.«

Za takav dar treba ponizno moliti! Stoga vjericima preporučam da mole za sretan ishod započetog procesa. Tako budi!

Strpljivost - krepšt o. Antića

Šta znači biti strpljiv?

Da li je to podnošenje nevolja filozofskim mrom?

Ili možda primanje onoga što te snađe bez velike panike i uznemirivanja?

Da li je to pasivan ili aktivvan stav čovjeka? Da li je to neprekidna borba ili trajan mir?

S par riječi pogledat ćemo kako je tu krepšt proživljavao i ostvarivao fra Ante.

Po naravi živa vatra, brz na odgovoru, sklon životu, bogate mašte i otvorena srca.

Po nastupu miran, smiren, otvoren svakoj Ijudskoj nevolji, neskladu, dosadi, ponavljanju. Ta dolazili su mu ljudi sa svih strana: i bogati i siromašni, i učeni i neuki, i jednostavnici i komplikirani. Svaki je od njih sobom nosio ne samo sebe već i sve ono prije njega: nasljeđe, kulturu, običaje. Trebalо je doista biti herojskog duha pa iz dana u dan strpljivo slušati uvijek ista ponavljanja, uvijek iste propuste, uvijek iste krive korake.

A svatko je dolazio kao da je jedini koji dolazi, njegovi problemi su bili najvažniji ... Fra Ante se je znao do u sitnicu poistovjetiti s onim koji je govorio, uživljavao bi se u njegove prilike, proživljavao njegove muke, trpio s njim i isto tako se nadao.

I ostajao je miran usprkos svih poteškoća, problema, pitanja i traženja, uronjen u Boga od kojeg je svaki mir.

Nitko se nije ustručavao njemu doći, njemu otvoriti svoju dušu i srce, pitati ga za savjet, izlagati mu pa i naoko nevažne stvari. Zašto? Da li smo se ikad zapitali to, kada smo ga nestrpljivo

čekali, uvjereni kako je naša stvar najvažnija onog trena, kako upravo jedino mi trebamo njegovu pomoć.

Osjećali smo da će nas saslušati, da neće predikati naše isповijedi, da mu se nigdje neće žuriti, da mu naši problemi i patnje nisu nevažni i nisu dosadni. I zato smo ostajali iako nam se žurilo, čekali smo malo pomalo gubeći nervozu, postajući sami sa sobom strpljivi — jer smo u njemu imali uzor.

Ali to ne bi bilo potpuno da ne kažemo nešto i o njegovoj strpljivosti sa samim sobom, pa i onda kada se je o njemu radilo, kada je on bio taj, koji je morao čekati, moliti, očekivati.

Često je bio bolestan i sve ono što muči svako ljudsko tijelo nije ga mimošlo. Bilo je to i dosadno, i mučno, i tako neprilično njemu koji je volio osamu, pomaganje drugima, zaborav sebe. Pa ipak ni traga nestrpljivosti kada su ga dvorili, ili mu pomagali, liječili ga, davali mu injekcije. Uvjek smiren, poniran, strpljiv sam sa sobom i s onima koji često nisu znali pogoditi kako da mu olakšaju, nego bi upravo protivno učinili.

Pa i u zadnjoj bolesti, na smrtnoj postelji strpljivo je čekao čas, kada će ga Gospodin pozvati, bez nemira, bez velikih zahtjeva — zadovoljan s malom pažnjom, zahvalan za svaku uslugu.

Biti strpljiv velika je stvar. Možda osobito velika u ove naše dane, kada je tempo života mahnit, a zahtjevi veliki i zahtjevaju svu koncentraciju i prisebnost. Često osjećamo kako nas zahvaća napetost, nemir, uzbudjenje, panika ... Sjetimo se tada fra Ante i molimo Gospodina, da nas učini strpljivima poput njega.

Crkveni zbor pjeva:

Pozdrav domovini — Slavim te, Gospode — Spušta se mrak ...

Molitva sv. Franje — Za svaku dobru riječ ...

DEVETA OBLJETNICA SMRTI NA OBALAMA PACIFIKA

Hrvatska župa Srca Marijina u VANCOUVERU (Kanada) pod vodstvom svog marnog i zauzetog župnika fra Bone Precele svečano je proslavila devetu obljetnicu smrti o. Antića.

»Ima li danas među nama svetaca? Treba li nam svetaca? Jesu li i danas sveci u modi? Daju li i danas sveci čovječanstvu svjedočanstvo istine?

Na ta i slična pitanja dobit ćeće odgovor na komemoraciji koju naša župa priređuje prigodom devete obljetnice smrti dobrog oca Antića. Njegov moćni zagovor svi osjećamo, njegova sveta osoba svima nam je blizu. Njegov zagovor prati život i rad ove hrvatske katoličke župe ... Daleko smo od Zagreba ... Misao na dobrog fra Antu neka nas poveže i sa Zagrebom i s cijelom Hrvatskom ...« Govorio je župnik fra Bone u pozdravnom nagovoru.

O. Ante, zagovaraj našu zajednicu

Skromna sobica u Vrbanićevu ulici 35. Dvije časne sestre mole uz krevet na kojem je uokvirena slika fra Ante Antića — znak da je on na tom krevetu umro.

Prekidoh sestre u molitvi, hoteći nešto znati o fra Anti kojemu one upućuju svoje molitve da ih zagovara kod Boga.

— Zašto mu se molite, sestre? Jeste li ga poznavale? Sestra iz Đakovice u Kosmetu prva progovori:

- Bila sam kandidatica. Godina 1960-ta. Cijela grupa nas kandidatica sv. Križa dođosmo u franjevačku crkvu Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Razgledavale smo crkvu. Neke su se molile. Klećale su u klupama ili pokraj oltara. Najdnom nađe pater kojega nijedna od nas nije poznavala. Išao je od jedne do druge. Htjela sam znati što to on govori. Pitao je svaku:
- Mala, što ti sada moliš Isusa? —
- Odgovori su bili različiti. Ja sam mu rekla da ništa ne molim. Tada mi je rekao da s njim zajedno ponovim 5—6 puta: »Isuse, ja te ljubim, ne daj da se rastavim od ljubavi Tvoje«.
- I ponavljala sam. To mi se urezalo u

sjećanje. —

- Da li Vam je, sestro, nešto posebno rekao? —
- Ti mala, samo slušaj, rekao mi je. Drugoj je rekao:
- Ti moraš biti vesela. Ti moraš biti vesela. A jednoj će:
- Ako ti kažu da si lijepa, nemoj vjerovati.
- Stvarno je bila lijepa i simpatična. Svi smo je u samostanu voljeli. Međutim, ta nam je sestra izišla. Svakoj je kandidatici nešto rekao. Teško se svega sjetiti. Meni je sve to bilo čudno i pomalo zanimljivo. Zadržao se u razgovoru s nama oko 20 minuta, lijepo nas pozdravio i otišao.

Na povratku kući, mi smo se svemu tome smijale. Smijale smo se i u samoj crkvi dok je s nama govorio, jer smo zapazile na njegovim nogama jednu čarapu sivu a jednu crnu. Habit mu je bio malo poderan. Kod kuće su nam kazale sestre, da je to bio pater Antić. Više ga nisam srela, nego mu se molim i čitam njegov glasnik. Njegove misli upotrebim često za razmatranje.

S mislima na oca Antića otidoše sestre iz skromne sobice a u spomen knjigu napisaše:

— Zagovaraj našu zajednicu i isprosi nam nova zvanja. — fra Jozo Župić

Dječji zbor pjeva:
Lijepa naša — Oj ti vilo, vilo Velebita — još Hrvatska
nij propala — Marjane, Marjane — Lepe ti je ...

Gdje Ankica Brkić govori:
»... Našli smo se u tidoj zemlji ... Često smo nemoćni nad svojom sudbinom i nad sudbinom svojih bližnjih ... Moramo biti duhovno superiorni da bi održali svoju ravnotežu, poštjenje, dostojanstvo ... Sjećajmo se dobrog fra Ante koji nas poziva na ljubav prema Bogu i bližnjemu ... Braća smo ... Došli smo iz one divne zemlje HRVATSKE za koju nas vežu tisuću lijepih uspomena ...«

STANKO i BRANKO recitiraju:
Hvala Ti, Gospode, za susret s čovjekom naših dana ...
Hvala Ti što si nam dao o. Antića:
običnog hrvatskog čovjeka,
skromnog franjevca,
zaljubljenika Svetosti,
strastvenika jedine ljubavi.
Hvala Ti ...

Poniznost jednog sveca

Tada sam bila zaposlena na očnoj klinici — Rebro kod prof. Pavišića. Dva puta godišnje dolazio bi na kliniku gosp. Betz iz Austrije. To je stručnjak za izradu očnih proteza. Sestra blagopokojnog fra Ante, IVA ANTIC trebala je protezu za jedno oko. Bila je to slaba, plasljiva starica kojoj je trebalo pomoći. Kad sam po običaju došla k Ocu na sv. ispunjavljenoj na klinici, da bi bila primljena kada dođe spomenuti stručnjak. Obećala sam mu to radosna srca, sretna da mu mogu uzvratiti dobrotu bar tom malom uslugom. Mora da je pročitao tu radost moje duše, jer se nakon toga usudio dalje moliti. Proslijedio je tihim poniznim glasom: »Kćerce, plati Ti za mene. Meni je teško pitati u o. Gvardijana jer se radi o mojoj rodbini.« Obećala sam i učinila kako je zaželio. A u duši sam osjetila veliku radost, što mi je pružio priliku da mu na takav način bar malo uzvratim očinsku dobrotu.

Jedna mlada rodica fra Ante dovela je u određeni dan IVU ANTIC na pregled i izradu proteze. Ne sjećam se više koliko sam platila za spomenutu protezu. Ali to nije ni važno. Važno je to da se kroz taj neznatni događaj pokazala velika poniznost i jednostavnost našeg blagopokojnog Oca. Tu se vidjelo u kolikoj mjeri je bio pravi čovjek. Kako mu je bilo teško nešto tražiti od o. Gvardijana za njega лично, a poznato je kako je znao biti uporan kada bi tražio pomoći za druge.

Velik si, predragi naš Brate, u svojoj poniznosti. Uvjerenja sam da će te radi te kreposti Gospodin uzdići visoko, visoko da svijetliš ne samo nama koji smo imali tu sreću da smo te poznavali, nego da budeš svjetlo i poticaj na dobro i naraštajima koji će doći iza nas, da budeš svjetlo ne samo narodu iz kojega si nikao, nego i svim narodima svijeta.

Grinjona

NEKOLIKO NAPUTA

pobožnoj duši
koja želi biti žrtva ljubavi Isusove

Napisao o. fra Ante Antić

VIII. — Put čišćenja. Zato se u duhovnom životu odmah u početku duša trudi i muči da se osloboди grijeha koji je rastavlja od Boga, njezinog pravog i vrhovnog dobra. Ona radi i nastoji pokoriti zle strasti i pokvarena nagnuća, za njima se ne smijemo povoditi, nego ih pobijati i ništiti u sebi. Napasti spremno odbija, prezire i bježi od njih. Uz ovu borbu ona združuje i duhovne pokore tj. zadovoljštinu za prijašnje grijeha i prestupke. Ljubav je sveta vazda goni da se kaže, mrzi na sve nezahvalnosti i pogreške prošlog života. Ova je sveta vatra sili i potiče da pokorom i dobrim djelima nadoknadi zanemarenju i prezrenju. Ljubav svoga Stvoritelja. Duša sama po sebi ne može ništa te svu svoju snagu stavlja u svetu molitvu, koju ona ljubi i pobožno obavlja. U svetoj molitvi, osobito u razmatranju, duša dobiva snage i svjetlo za svoju borbu, pobude i poticaje za svetu ustrajnost, snagu i jakost u svladavanju same sebe.

IX. — Put rasvjetljenja. Budeš li, pobožna dušo, revna i gorljiva i ustrajala u ovim prvim vježbama i počecima duhovnog života, u sebi ćeš osjetiti pravi Isusov mir, utjehu,

ljubav, duhovnu slobodu te sve veće približavanje k Bogu. Osjetit ćeš duhovnu jednakost i radost, jer si se borila protiv sebe i zlu koje u sebi imaš i nosiš. U tebi će početi rasti i pokazivati se kršćanske kreposti po kojima ćeš sve više težiti za Bogom, za njegovom svetom ljubavi. On će privlačiti i raspaljivati tvoje srce za većim stvarima, za kreplosnim djelima, te će te sveta ljubav siliti i poticati da sve više radiš i trudiš se dok ne postigneš savršenije kreposti. Zato ćeš čuti jaču potrebu sabranosti i odcijepljenosti od svih stvorenja. Češće ćeš se sjedinjavati po svetoj ljubavi s Isusom, s Marijom i sa svetima Božnjim. Želite ćeš pokazati prema Bogu i bližnjemu savršenu, nesebičnu svetu ljubav. **Ti ćeš bježati od svake svoje ugodnosti, a tražit ćeš samo ugoditi Božanskom Zaručniku duša.** Osjetit ćeš sve veću potrebu da se duhovno obnoviš i očistiš, da se svega otresiš i s Bogom jače i tjesnije sjediniš. Kako je, pobožna dušo, lijepo i užvišeno ovo stanje gdje duša poput čiste golubice traži čišće i veselije nebeske prostorije, gdje počiva i odmara se. I dok duša teži tako za Bogom, On je u svojoj ljubavi sve više vuče za sobom, raspaljuje je i u njoj budi glad, žeđu i potrebu za Njim.

O slatka li glada, o ugodne li žeđe! Bože moj, neka duša jedino za Tobom gladuje, za

Susret s fra Antinom sestrom

Na Veliki Petak ove godine zaputih se iz Sibenika u Zaton — rodno mjesto fra Ante Antića. Po kiši i nevremenu stigoh i do fra Antine kuće. Kuća na kat. Pred kućom vrt zasaden raznim povrćem. U prizemlju kuće kuhinja i konoba s bačvama punim vina. Na

katu, nekoliko soba. U jednoj maloj sobici nađoh fra Antinu sestru Ivu, staricu od 74 godine. Sjedi, nogu otečenih i upravo čita put križa iz molitvenika »Srce Isusovo ufanje naše«. Tako je i njoj lakše.

Napatila se ona od rođenja do dana danasnjeg. Bolovala je od jedne vrste sušice. Tri godine ležala je nepomična na krevetu, obučena u gips. Od djetinjstva joj je jedno oko zakazalo i na nj ne vidi a plikovi po licu i vratu jasno govore što je sušica od nje uradila.

Nije ostala skrštenih ruku nego je smogla snage i naučila šivati na stroju. A sada se i šivaci stroj odmara pokraj starice koju je bolest u zadnje vrijeme vezala za krevet. Dobre je ona i prošla kad sam čuo i video gdje je kao dijete morala spavati. Na mjestu konobe i kuhinje bila je jedna prostorija u kojoj se smjestila obitelj Antić. Šestoro djece — tri brata i tri sestre godinama su provodili život u toj prostoriji punoj vlage i

KA I DUHOVNIH SAVJETA

Tobom uzdiše i samo Tebe traži! Bože moj i sve moje!

X. — **Vjernost svetoj ljubavi.** Jedini Bog može zadovoljiti našu dušu, ugasiti žedu i zasiliti, utažiti glad. Ti, pobožna dušo, vazda ustraj u sv. ljubavi. Nosi u sebi ovu svetu žedu i glad, te se sve više vježbaj u ljubavi. Sve muke, koje budu pratile tvoj život, veselo iz ljubavi nosi s Božanskim Učiteljem. Radi nikakvih poteškoća ne smiješ smalak-sati ili ostaviti svoj put. Gospodin je vjeran. **Mi ga moramo slušati sve do smrti na Križu.** Mogu nastupiti suninje, dvojbe i u tvom životu, jake napasti i nutarnje tmine i borbe u tebi. Ne boj se! Drži se Isusa i Marije. Ljubi ih i slijedi sa svojim križem, pa neka te oblijeva ledeni znoj, neka te muče smetnje tijela i duha, neka te obara malodušnost, bojažljivost i nesigurnost. Sve je to samo borba, crna oluja koja se je u tebi digla i silno bijesni. Ali Isus na dnu tvoje lađe počiva i zna za tvoje borbe, muke i napore. Ustraj uza nj pouzdavajući se u njegovo Božansko Srce, koje kuca i osjeća za te. U cijeloj ovoj borbi nikada se ne osvrći glasu neprijatelja, nego uvijek svoj pogled drži upravljen na Božansko Srce na Križu i ti ćeš pobijediti. Bog će se za te boriti — budi mu vjerna i poslušna.

Baš u mukama i ustrajnom podnašanju svih poteškoća i borba najviše će rasti u te-

bi sveta ljubav i sve kreposti. Iako ti, pobožna dušo, vidiš u sebi samo grijeh, zlo, slaboš i neizrecivu bijedu, ostani ponizna i mirna. Isus drži i čuva kreposti, koje se u tebi sve više razvijaju i rastu, a pod udarcima križa jačaju se i množe.

XI. — **Put sjedinjenja.** Budeš li vjerna, pobožna dušo, u svladavanju same sebe i gorljiva u svetoj borbi, budeš li postojana u podnašanju križa, marljiva i ustrajna u svetoj molitvi i nastojanju da se obogatiš pravim kršćanskim krepostima, zasluzit ćeš da te Gospodin pozove na višu krepost. Ti ćeš osjetiti, kako On u svojoj mudrosti i dobroti razvija u tebi svoju snagu. Njegova milost će te nositi i u tebi novim načinom dje-lovat i raditi. To će se dogoditi tako da ćeš u sebi osjećati jedno novo, čudno jedinstvo njegove svete prisutnosti. Njegovo sveto dje-lovanje nećeš shvaćati ni razumjeti, ali ćeš vidjeti da je Duh Božji koji u tebi radi i čini da rastu kreposti i junačka dobra djela. Dalje ti neću govoriti, pobožna dušo, jer želim s Gospodinom da se dobro i junački prosvijetli i sigurno uputiš u prvim vježbama duhovnog života. Kada te Gospodin bude htio obdariti ovim svetim životom, tada će On biti jedini tvoj Učitelj i vođa. A bude li njegova sveta volja, On će te i preko svojih slugu bolje i temeljiti poučiti i uputiti u tom svetom životu što bih to ja sada učinio.

— fra Antina sestra — umrla je u Zatonu kod Šibenika 19. svibnja u 78. godini života. Cijeli je život bila slaba zdravljia, ali uvijek marljiva i radišna. Kao samouka krojačica pomagala je cijeloj obitelji. Kod sprovoda je sudjelovalo cijelo selo. Sprovod je vodio mjesni župnik don Ivo Bareša, a sudjelovala su i trojica franjevaca: Dr fra Petar Bezina, fra Silvestar Aračić i fra Ante Grčić. Malo prije smrti s njom je razgovarao mladomisnik fra Jozo Župić. Taj razgovor donosimo u posebnom članku. Za pokojnu Ivu odsluženo je pet svetih misa u kapeli Gospe Lurdske.

IVA sa svojim bratom LOVROM (+ 17. siječnja 1973.).

vlažnog zadaha. Svi su oboljeli a neki su prije vremena preselili ...

I naš je fra Ante kroz cijeli svoj život nosio posljedice bijednog, stambenog stanja.

Ipak je u toj kući bilo mira i zadovoljstva. Božjeg mira. Mira kojeg svijet ne može dati. Bog im je bio utjeha. Dan te obitelji započinjao je s Bogom. Svega se dobro sjeća starica Iva. Sjeća se ona i brata fra Ante o kojem mi poče govoriti kroz suze:

— Župnik don Vice Škarpa rano ujutro bi doša do naše kuće. Bacio bi nekoliko kamenčića na caka a mali bi se Ante odmah diga i poša bi don Vici služiti sv. Misu. Znao je i duže ostati kod don Vice. Kod don Vice je učio vjeronaute ...

Iza ručka bi se zabavljala u vrtu ...

U sobi bi češće znao napraviti oltarić. Okitio bi ga cvičem i okružio svičama. Cila bi soba zadimila ... Skupa smo čuvali ovce i jednu mazgu. Dok

su ovce pasle, on bi se penjao po maslinama, smokvama i pivao. A pivao je ki slavić.

To su dani fra Antina djetinjstva: more crkva, masline, smokve, ovce, mazga i žarko dalmatinsko sunce, sve je to ponio u svom srcu koje jednoga dana odredi posvetiti Božu. Otišao je mali Ante u sjemenište.

— Nije nas zaboravio, nastavlja Iva. Pisima koja je pisa, sla je na materinu adresu. Sve bi nas pozdravio i u pismima nas potica da budemo složni ... Kad bi doša kući, najdraže mu je bilo otići do naše rodbine da sve upita kako su ...

Sliku njegovu iz tih dana nemamo, jer se on nije nikad slika. Mi smo se jednom začudili kad smo dobili glasnik Gospe Sinjske i među novacima našli i njega uslikana ...

— Sjećate li se koje zgode iz njegovih svećeničkih dana? — pitam Ivu.

— Sjećam se dobro jedne riči s našom nevistom. Nevisti se jedanput zaletilo pa izustila vraga a on ju prekori, da zašto to govori. A nevista će mu: »Imam ja divera fratra, pa nek za me moli.« On će njoj: »Svak za se Boga moli.«

Uvik nas je poticao da se među sobom ljubimo. Želio je da naš ulazak u kuću bude popraćen pozdravom: Faljen Isus i Marija. To je napisa i na vratima kuće da nas to uvik sića ...

Mogla bi dosta toga ispričati, ali mi se čini da je najlipše ovo što će vam sad kazati:

Bio je rat a nas puna kuća. Velika glad. Tada nas je brat (i prosuzi Iva) spasio. Bog preko njega. On je imao poznanstva s mnogima, jer to svidoče i paketi koje smo u tim gladnim danima dobivali. Stizali su paketi iz Zagreba, Slavonije, Amerike ...

Bilo je u njima i hrane i robe.

Jedini mu Bog može ovo naplatiti. Sa svoje strane učinila sam devet četvrtaka da mu na svemu zahvalim a i dalje mu se molim, jer u ovim mojim mukama i bolima nitko me ne uzdrži nego Bog, Majka Božja i sveci.

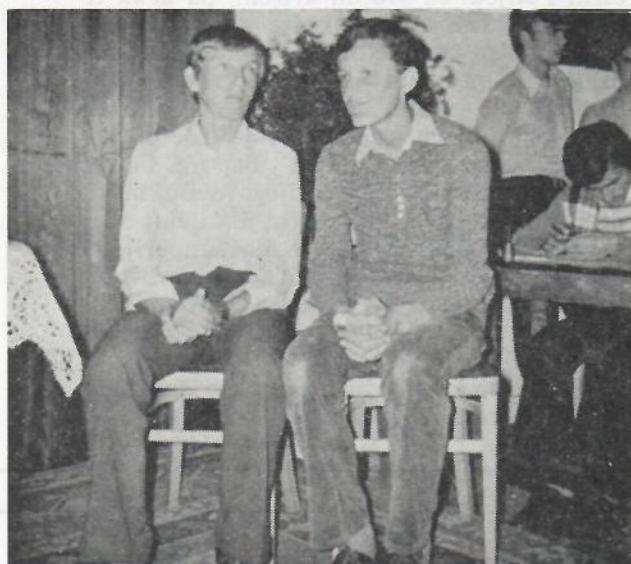
Svaki dan učinim put križa, izmolim cili Ružarij — sva tri dilkia, zatim molitve i litanije sv. Josipu, sv. Anti, sv. Frani ... Bratu se molim da mi isprosi zdravlje da mogu lipo hodati ako sam zasluzila.

Zasluzila si starice Ive vječno zdravlje i neka ti je vječni pokoj u Gospodinu koji te je kako čujem pozvao k sebi.

Fra Jozo Župić

BISKUP I GEN. VIKAR, PRATE KVIZ

NATJECATELJI — UZBUĐENI I ZAMISLJENI

POBJEDNICI SA SVOJIM DUHOVNIKOM I VICE-POSTULATOROM

FRA ANTINO SLAVLJE U DUBROVAČKOM SJEMENIŠTU

KONCELEBRACIJA

Mali blagdan velike ljubavi Srca Isusova, ovogodišnji lipanjski prvi petak, u dubrovačkom je sjemeništu bio poseban dan molitve i žrtve za duhovna zvanja, koja su na poseban način goruća potreba dubrovačke biskupije. Dubrovačko je sjemenište 7. lipnja spremilo svečani večernji duhovni program, kojim je dominirao svetački lik fra Ante Antića. Mnogi se vjernici grada sv. Vlaha odazvaše pozivu na program, koji je započeo zlatnom krunicom i koncelebriranim misom, koju je predvodio sam dubrovački otac biskup Severin dr. Pernek. On je u kratkoj uvodnoj riječi predstavio svećenika kao svjedoka ljubavi Božanskog Srca Isusova, a vjernike ponovno pozvao na molitvu i žrtvu za svećenička zvanja. S biskupom su koncelebrirali fra Roko Tomić, urednik glasila »Dobri otac Antić«, o. Anđelko Hujev, dominikanac, Mo don Miho Demović, profesor glazbe i dva isusovaca: o. Blaž Cavec, profesor povijesti i o. Vladimir Pribanić, sjemenišni duhovnik.

KVIZ

Poslije Euharistijskog slavlja razvio se nagradni sjemeništarski kviz o fra Anti. U pitanjima kviza obuhvaćeni su najvažniji događaji iz fra Antina života i najznačajnije crte fra Antina karaktera. Natjecala su se po dva predstavnika I., II. i III. razreda. Maturanti — IV. razred — nisu mogli dati svoga predstavnika zbog maturalnog kviza sa svojim profesorima. Ziri su sačinjavali prof. Franjo Nikolić i dvojica A N T E sjemeništara, četvrti Perić i treći Petrović.

Prvi razred zastupali su Petar Brkić i Marinko Krešić, drugi razred Slavko Šimić i Josip Šimunović, a treći razred Ilija Matanović i Željko Vasilina. Pobjedili su drugaši. Natjecateljske parove je izvlačio mali Dubrovčanin Tomislav iz brojne obitelji g. Augustina Franić.

U okviru kviza priređena je i nagradna igra za gledaoce — mala lutrija. Lutrijske i natjecateljske nagrade poklonio je darežljivi fra Roko, službeni crkveni promicatelj fra Antina štovanja. To su bile razne korisne knjige o fra Anti i molitvenik »Veliko obećanje«. Pobjednici su još dobili i Novi Zavjet — dar vlč. Marka Kamenjaša, župnika Zavidovića.

Vjernicima je podijeljeno mnogo brojeva glasila »Dobri otac Antić« i puno fra Antinih sličica u boji. I sjemeništari su dobili dosta sličica pa će u svom ljetnom prazničkom apostolatu promicati fra Antino štovanje.

FILM

Poslije kviza Leon Sulić, student iz Zagreba, prikazao je film o prijenosu fra Antina tijela iz franjevačke grobnice na Mirogoju u kriptu Gospe Lurdske. Kvizu i filmu prisustvovao je dubrovački otac biskup, njegov generalni vikar don Mirko Talajić i tajnik don Vlado Puce, rektor sjemeništa o. Srećko Cetinić i profesori.

Film je komentirao fra Roko. U svom uvjerljivom, mirnom i sadržajnom komentaru istakao je tri bitne značajke fra Antine duhovnosti: crkvenost, koja je u odanosti prema Papi i biskupima našla osobit izražaj, kristocentrinost, kojom je usmjeravao duše prema Kralju i središtu sviju srđaca — SRCU ISUSOVU, i Mariju u kao glavnog uzornika i pokretača dosljedne kristocentrinosti.

Izjave dubrovačkih vjernika poslije svečanosti govore, da su s fra Antinom slavlju pošli duhovno obogaćeni u svoje životne tokove.

O. Vladimir Pribanić D. I.

KNJIGE — KNJIGE — KNJIGE — KNJIGE

DOBRI OTAC ANTIĆ

Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić.
Str. 150, cijena 5 dinara.

»Zahvalni smo Božoj Providnosti što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncijskim godinama dala o. fra Antu Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima.

Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? — Ne! To je bila samo jedna ljubav.

Pitate: kako to?

Citatje životopis pa ćete razumjeti.

NAS DOBRI FRA ANTE

Kratki životopis napisao dr. Damić.
Str. 58, cijena 5 dinara.

Vrlo sažeto i zanimljivo iznio je pisac životni put čovjeka naših dana, koji je u svom životu ostvario nauku Evandela, koji je doista svima bio sve. Fino i nenametljivo vodi pisac čitaoca od djetinjstva sve do smrti, a kroz čitav životopis provejava velika ljubav i sinovsko pouzdanje spram Majke Božje i Majke naše, u čemu je pokojnik bio doista primjer i uzor.

Životopisu je pridodat niz misli i savjeta nadjenih u rukopisima ovog velikog sina svete Crkve i Hrvatskog naroda povezanih s Marijom.

ZELJAN BOGA

Osobni pristup fra Antu Antiću napisao J. Šimunov.
Str. 52, cijena 5 dinara.

Opsegom malena, sadržajem bogata brošura.

»Fra Ante je bio čovjek jednostavan, drag — svet.«

A svetost, uzoran život jednog redovnika privlači svremenog čovjeka.

Zanimljivi su naslovi pojedinih poglavlja: Bog prvi i jedini;

Taj oslonac mora biti Euharistija i Marija; Sveti živjeti — svetost promicati; Gospodina treba slijediti velikodušno i savršeno; Franjevačko ozračje.

Zanimljivo je, da je pisac svjetovnjak koji baš u ovim našim trenucima posvrgačuje vječne istine, silnu želu i potrebu za Bogom.

SVJETLO U TAMU

Kratki životopis o. fra Ante Antiću napisao dr. Natko Faranetić.
Str. 64, cijena 5 dinara.

Tko želi upoznati život i rad o. fra Ante Antiću. Tko želi doživjeti što bliže i neposrednije fra Antu ...
Tko želi naći u fra Anti svoj uzor ...

rado će uzeti u ruke ovaj kratki životopis i na dušak će ga pročitati.

U današnje vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti lik o. fra Ante izaziva smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radosť.

Fra Ante je dijete sunca i vedrine, siromašni brat sv. Franje, ponizni naš suputnik i sudionik u našim nastojanjima i trkama, uvijek spremjan pomoci, utješiti, podignuti i ohrabriti.

U svijetu bez ljubavi fra Ante je bio glasnik vječne ljubavi, njezin najvjerniji tumač i nosilac.

Svetost dobrog oca Antića

Muslim da sam prvi put čuo za ime o. Ante Antića kao sjemeništarac, negdje oko g. 1925. I već je tada glas o njegovu imenu dobio k meni i glas o njegovo posebnoj kropicu, dobroti, svetosti. Osobno sam o. Antića upoznao g. 1927., kad sam poslije godine novicijata dio praznika proveo u Makarskoj, gdje je on onda bio magistar-odgojitelj klerika — bogoslova. Od tada pa sve do njegove smrti bili smo u trajnoj vezi. Živjeli smo zajedno, u istome samostanu, kada mi je za vrijeme bogosl. studije četiri godine 1929—1933) bio magistar. Kasnije smo tri godine zajedno radili na istoj Franj. vjerskoj školi u Zagrebu — Vrbanićeva ul. (1957—1960). A kada nismo živjeli u istoj kući, često smo se dopisivali i sastajali, posebno zbog razloga što sam i sam bio dugo godina magistar klerika (u Sinju, Zagrebu i Makarskoj).

Što sam više s o. Antićem živio, surađivao, dopisivao se, onaj glas svetosti koji je prvi put dopratio njegovo ime do mene kao mladog sjemeništarca, u mojoj se svijesti sve više utvrđivao. Ni danas, više godina poslije njegove smrti, taj glas svetosti nije nimalo izbljedio u mojoj duši. U čemu vidim svetost o. Antića? Pokušat ću odgovoriti u ovome prikazu. Pri tome se neću nimalo osvrćati na ono što su o njegovo svetosti pisali auktori onih nekoliko životopisa koji su se pojavili u kratko vrijeme poslije njegove smrti. Želim iznijeti samo ono o čemu sam osobno sam osjetio, doživio svetost o. Antića.

1. — Već kod prvoga susreta s o. Antićem, na prvi mah osvaja te nešto posebno, a to je neopisiva, dobrota, blagost, skromnost, poniznost. Ništa na njegovu liku strogo, ukočeno, namještено. Sve je sasvim jednostavno, blago, tiho... Po kreposti blagoslovi i poniznosti postao je sličan Božanskom Učitelju, koji nam svima upravo za ove dvije kreposti veli: Učite se od mene jer sam blaga i ponizna srca (Mt 11, 29). Posebnu je blagost pokazivao u vršenju svoje glavne i, rekao bih, jedine redovničke službe — službe magistra klerika u Makarskoj i u Zagrebu. On je s velikom blagošću klerike — bogoslove vodio, upravljaо, upućivao, svjetovao, korio, kažnjavao. Pred njim bogoslovi nisu strahovali, bojali se... I, mora se priznati, on je postigao više blagošću nego drugi strogošću. Vrlo se rijetko vidjelo da je srdit, ljut, uzbuden. Kad bi se to dogodilo, bilo je uvijek na mjestu, opravданo, s razlogom. Jednom zgodom, sjećam se, kad vrla-

nje nekih klerika nije odgovaralo njihovu pozivu, magistar je o. Antić pred svima u kapeli javno, ozbiljno, u srdžbi korio, napadao, prijetio. Bogoslovi, koje je korio, napustili su kasnije poziv.

Nikada tako oštros, strogo, neumoljivo nije o. Antić korio obične prekršaje kućnog reda, samostanske stege, pogreške iz mladenačkog nestashluka. Takav je u odgoju bio njegov stav, osnovno raspoloženje. Sjećam se, jednom zgodom, kao magistar, htio sam oštiriye koriti neke učestale prekršaje kod klerika. Spremim se kako ću »logički« i sasvim ozbiljno dokazati kako im postupak ne valja. Kažem svoj »plan« o. fra Anti. On će mi: »Nemoj to govoriti! Mladost je takva. Sve ostavi za koji dan kasnije.« Poslušao sam i nisam se pokajao.

2. — S blagošću je naš fra Ante vrlo lijepo i prirodno spojio krepost poniznosti. Poniznost je prva, temeljna krepost svakoga Kristova sljedbenika. Nema svetosti bez poniznosti. Bilo je mnogo svetaca koji nisu činili oštare pokore, koji nisu dugo molili, čudesa tvorili... Ali nema nijednoga koji nije bio ponizan. Poniznost je temelj svake svetosti. O. Antić bio je duboko, iskreno ponizan. Smatram da je to upravo glavna njegova krepost. Nikada taj Božji čovjek nije rekao ama nijedne riječi o sebi, o svojim sposobnostima, o darovima primljenim od Boga, o svome dugom isповijedanju, o duhovnim razgovorima koje je cijele dane vodio, o osobama koje je primaо na sv. ispuvijed ili duhovni razgovor, o umoru u radu, o uspjesima ili sl. Nikad nije na vidjelo pred braću iznosio problem svoga zdravlja, bolesti, različitih teškoća, kušnja itd. Na sastancima odgojitelja, profesora nikad nije isticao, nametao svoje sudove, svoje mišljenje. Kad god bi nastupio u razgovoru, u diskusiji pred zajednicom, na sastanku, uvijek bi nastupio uglađeno, nemametljivo, skromno, ponizno. Do sebe, do svoga suda, mišljenja, načina rada nije mnogo držao. Ako bi netko napao njegov stav, mišljenje, metodu, rad... ne bi se nimalo bunio, polemizirao, nego bi napad podnio mirno, ustrpljivo. Znao bi u sličnim zgodama reći: »Dobro, braćo, priznajem, popravit ću se!« Druge je ljude, braću visoko cijenio. Kad se s njim ne bi slagali, rekao bi: »To su ljudi učeni, pametni, oni stvar vide bolje nego ja.«

3. — Kako rekosmo, poniznost je temelj svetosti. S poniznošću su usko sjedinjene sve druge kreposti. Zapravo, bez poniznosti ne mogu ni postojati druge kršćanske kreposti. Samo onaj koji je ponizan može biti u pravome smislu krepostan. Tako, prije svega, samo ponizan redovnik može biti iskreno pobožan. Samo ponizni zaslužuju da Bog s

njima po molitvi razgovara. Poniznima daje milost (1 Pt 5,5), tješi ih (2 Kor 7,6). Samo molitve poniznoga u nebo prodiru (usp. Lk 18, 9—14). Razumljivo je onda da je fra Ante resila duboka, iskrena, velika pobožnost. Živio je samo za Boga, u Bogu. U sve vrijeme, kad nije bio zaposlen kao magistar, profesor, ispovjednik, duhovni vođa, posvetio bi se duhovnom čitanju, razmatranju, molitvi, adoraciji Presv. Sakramenta. Samo euharistijski Isus zna koliko je sati proveo pred oltarom. Malo ga je zanimalo ono što je svjetsko, profano, ukoliko se nije ticalo slave Božje i dobra Crkve. Redovno nije čitao profanu knjigu, časopisa, novina. I običan razgovor s o. fra Antonom morao se kretati redovno oko duhovnih stvari. Ako bi se u društvu, za stolom govorilo nešto drugo, on bi redovno šutio, uronjen u svoje misli, u Bogu.

Nema sveca koji nije na poseban način štovao i ljubio presvetu Djesticu Mariju. Naš o. fra Ante u tome za svećima ne zaostaje. Teško je govoriti o njegovu nutarnjem odnosu, pobožnosti, ljubavi prema Mariji. Da je ta nutarnja odanost Majci Božjoj bila velika, možemo zaključiti prema onome što se izvana zapažalo. Neprestano je sa sobom nosio knjižicu sv. Ljudevita Gr. Montf. »Prava pobožnost prema Majci Božjoj« (Traité de la vraie dévotion à la Sainte Vierge). Bez sumnje je on iz te knjižice svaki dan čitao i život provodio u duhu prave pobožnosti, kako je naučavao spomenuti Svetac. Vrlo je često i zanosno govorio o Majci Božjoj. Njezinu je pobožnost prepričivao i javno (u nagovorima, propovijedima) i privatno (u duhovnim razgovorima, dopisivanju ...). Kad bi se vodio javni ili privatni razgovor o Mariji, znao bi se zanijeti, raznježiti kao dijete. Sjećam se zgode: Kao klerici promatrali smo sliku Srca Marijina. Jedan od nas uskliknu: »Kako je krasna!« Na to će o. Antić ushićeno i smiješeći se: »Još je krasnija njezina živa slika u vašim dušama!«

4. — Uz veliku pobožnost, s poniznošću je naš dragi fra Ante divno spojio i bratsku ljubav. Ljubio je svu braću, ljubio je svakoga bližnjega. Zato je i on svagde nailazio na ljubav i poštovanje. Nisam nikada zapazio da je i u najmanjoj stvari povrijedio bratsku ljubav. U njegovu životu nikada nisam vidio ni čuo da je nekoga prosuđivao, vrijeđao, ogovarao. Nikad ni o kom ne je zlo govorio. Pače očite mane znao bi ispričati, razumjeti, pokriti velom bratske ljubavi. Ni očite zločince nije dobri o. Antić osuđivao, napadao. Poznata je zgora: provalnici su ušli u samostan. On je neke opazio. Ne više: »Držite ga, uhvatite ga ...!«

On se provalnicima obraća kao braći i govori im: »Bježite, braćo, uhvatit će vas!«

5. — Posluh je temelj redovničkoga života, prvi i temeljni redovnički zavjet. Bez posluha nema redovništva. Taj temeljni redovnički zavjet savjesno mogu vršiti samo ponizni redovnici (—ce), tj. osobe koje su se iz ljubavi prema poniznomu i poslušnomu Kristu odrekle svoje volje, svoga suda; koje znaju svoj sud, svoju volju podložiti sudu, volji poglavara. Jedan je od takvih redovnika bio dobri i ponizni o. Antić. Kao redovnik bio je on idealan podložnik. Slušao je uvijek u svemu, bez prigovora. Nije ipak poglavare smatrao nepogrešivima. Znao bi on njih podsjetiti na ono što je bolje, ispravnije, ali bi to činio uvijek ponizno, nenametljivo, s dužnim poštovanjem. Poglavar je smatrao Božjim zamjenicima. Njihove bi pogreške ispričavao koliko god bi mogao. Rekao bi: »I oni su ljudi, za njih treba Boga moliti!« Kao krepstan redovnik, nije naš fra Ante nikada bio »problem« poglavarima. Jedan je poglavar rekao: »Lako ti je biti starješina fra Anti Antiću i fra Marku Ivanđiću (to je bio vrlo krepstan stari redovnik!)« Samo u jednoj stvari ipak bi katkada znao i dobri o. Antić ići poglavarima »na živce«. Kad bi nešto smatrao stvarno potrebnim za klerike, pa bi ga starješina odbio, on bi se navratio i drugi, i treći put pa bi ponovno blago, ponizno tražio dok ne bi dobio što je bilo potrebno. Kad je tako jednom od gvardijana nešto molio za bogoslove, ovaj smijući se odgovori: »Oče fra Ante, neka budu što želite! Ne bih htio da se mučite i oper dolazite.«

6. — O. Antić bio je cijeli život boležljiv. Različite boljetice često su ga priječile da bude na zajedničkim redovničkim vježbama, kako je to želio. Često je bio prisiljen da ostane u krevetu. Ali se nikada nije tužio na svoje bolesti, na svoje osobne smetnje. Nikada nije dao kakav znak uz nemirenosti, neustrpljivosti. Uvijek je bio u strpljiv. U svemu, pa i bolesti savršeno se podlagao volji Božjoj. Često bi znao reći: Gospodin dao, Gospodin uzeo. Nek je ime Gospodnje blagoslovljeno (Job 1, 21).

7. — Dobar, svet, krepstan redovnik; redovnik koji ljubi Boga i bližnjega, nužno mora biti apostol, nužno mora raditi oko širenja slave Božje i spasenja duša. Revnost, apostolat o. Antića očitovao se posebno u ispovijedanju i u duhovnom, individualnom vodstvu duša. Kako je vrlo dobro poznato, fra Ante je bio vrlo omiljeli i traženi ispovjednik i duhovni vođa. K njemu su na ispovijed ili duhovni razgovor rado dolazile mnoge crkvene, redovničke i svjetovne osobe. Svakoga je primao vrlo blago, kao

Krist kojega je predstavljao. I u isповijedaju i u duhovnom razgovoru bio je vrlo ustrpljiv. Nije nimalo žurio. Svakoga bi sa-slušao mirno, blago, ustrpljivo. Kad je bilo potrebno, stavljao bi različita pitanja, onda bi svjetovao, upućivao, raspoložio za odrješenje, ako se radilo o isповijedi. Takav apostolat vršio je o. Antić vrlo požrtvovno cijeli život, katkada više sati dnevno, pa i po cijele dane. A oni, koji su tražili sakramenat isповijedi, savjet, pouku, pobudu, utjehu ... odlazili su od njega utješeni, ohrabreni, raspoloženi za životne žrtve. Iako je bio slaba zdravlja, čini se da ga takav apostolat nije umarao ... Kad bih uvečer kasno došao k njemu na sv. isповijed, nikada se ne bi pokazao neraspoložen, umoran; nikada ne bi žurio. Davao bi upute, savjete, kao da sam danas prvi k njemu na isповijed došao.

8. — Iz onoga što je dosada rečeno ne-kako bi moglo izgledati da o. Antić nikada ništa nije pogriješio, da je bio bez grijeha, bez pogreške, kao andeo. Ne, to ne mislim reći. To bi bilo očito protiv nauka Sv. pisma koje govori: *Doista, svi mnogo grijěšimo* (Jak 3,2); *reknemo li da nemamo grijeha, sami sebe varamo, i istine nema u nama* (1 Iv 1,8). Ni sveci nisu bili barem bez malih grijeha. I oni su imali svoje zle sklonosti. I oni su se borili protiv zla. I oni su padali i dizali se. Tako ni o. Antić nije bio bez mane. Ali valja odmah dodati da se on protiv svojih slabosti borio i svim silama nastojao steći kršćansku, redovničku savršenost. Ne sjećam se da sam ga ikada video ili doznao da je nešto hotimično sagriješio ili učinio nešto protiv savršenosti.

Medutim, ne ulazi u okvir ovoga prikaza tražiti i iznositi iz života o. Antića nedostatke, slabosti, pogreške, bez kojih nije nijedan smrtni čovjek. Želim se osvrnuti samo na jednu njegovu, mogao bih reći, »glavnju manu«, zbog koje su mu redovnička subraća često prigovarala, u kojoj su mnogi vidjeli tamnu stranu, nedostatak svetosti.

U vezi s isповijedanjem i duhovnim vodstvom vjernika, česti su bili slučajevi da o. Antić kao odgojitelj, magistar, ne bi bio s gojencima, s klericima — bogoslovima, nego bi isповijedao ili vodio duhovni razgovor s osobama izvan samostana; a klerici bi bili sami, bez nadzora. Zašto je fra Ante tako radio? Je li smio tako činiti? Je li time griješio? Da pravo kažem, ta su me pitanja dugo mučila. Bio sam neko vrijeme sklon vjerovati da je to nedostatak svetosti o. Antića. Držao sam da je prije svega morao biti na svome radnom položaju, s klericima; da je morao samo za njih živjeti, samo za njih i s njima raditi ... Služba odgojitelja traži čitava čovjeka itd.

Pa ipak, ako se stvar bolje uoči, može se i drugačije shvatiti. Nije baš nužno da odgojitelj bude uvijek i »materialiter« s gojencima, osobito kad su oni u starijim godinama, kao što su bili gojenci o. Antića. On je odgajao odrasle mlodice (od 19 do 25 godina), koji su već više godina redovnici, kojima nije potrebna uvijek, bez prekida, fizička prisutnost odgojitelja da vrše svoju dužnost; koji za godinu, dvije — tri postaju samostalni ljudi, kapelani, župnici ... Oni moraju imati već izgrađenu savjest. Njima se mora dati prigoda da vrše svoju dužnost bez obzira da li ih motri oko odgojitelja. Ta, kako bi to izgledalo da su u samostanu svaki sat pod strogiim vanjskim nadzorom poglavara do samoga časa izlaska iz odgojilišta? Na što bi to sličilo da su danas, cijeli dan, pod okom odgojitelja, a sutra su negdje na župi, daleko od samostana, daleko od oka poglavara, provincijala, biskupa? Za samostalan život izvan samostana, na župi, valja klerike pripraviti, među ostalim, i time da im se dade prigoda da vrše dužnost bez obzira, da li ih tko gleda; da nastoje sami živjeti u svjetlu čiste, odgojene savjesti, bez obzira da li ih poglavari motri. Osim toga, ne djeluje pozitivno u odgoju ako mladići vide da im se ne pruža povjerenje, da se sami ne smiju ni maknuti, da im poglavari svaki čin vidi, svaku riječ čuje ... Kad vide da ih uvijek prati oko odgojitelja, možda ih to ponizi, uvrijedi, iritira i postigne protivan učinak.

Mislim da je zato opravданo o. Antić mogao stvoriti sud: Na veću je slavu Božju i korist duša, ako kome vjerniku pružim duhovnu utjehu, pouku, savjet; ako nekoga is-povjedim ..., nego ako baš uvijek i »mate-rialiter« budem uz klerike. Držim, prema tome da je i u toj stvari odgojno i pedagoški postupao. Uostalom, nije on zaboravljao na klerike ni onda kad fizički nije bio uz njih. Njegova se prisutnost »moraliter« uvijek osjećala među klericima. Kad bi nekome, npr., trebao magistar, znalo se u šali reći: »Daj poviči, odmah će se stvoriti!«

Napokon, ako dopustimo da je morao više misliti na klerike, a manje na vjernike, opet je bez sumnje za »svoje pogreške« pružio Bogu zadovoljštinu, kad posljednjih godina života nije bio magistar, odgojitelj, pa je nesmetano cijele dane isповijedao i duhovne razgovore vodio.

Sve što sam u ovome prikazu napisao, bilo o svetosti bilo o »glavnoj mani« o. Ante Antić, podlažem neprevarljivom суду Crkvenoga Učiteljstva. Samo nam sv. Crkva, vođena svjetлом Duha Svetoga, može pokazati gdje je Istina. Nadamo se da će konačni sud Crkve biti povoljan za dobrogoca oca Antića.

O. Jeronim Šetka

Dobri naš o. Antiću, zahvaljujem na primljenoj milosti. Prilažem za troškove beatifikacije iznos od 50 dinara.

P. M. — Split

Preporučam se dobrom o. Antiću da se moli za mene i za moju familiju. Šaljem u fond vicepostulature 50 dinara.

Marija Antić, Split

U znak zahvalnosti dobrom o. Antiću šaljem u fond vicepostulature 50 DM. N. N. — Frankfurt

Zahvaljuje dobrom o. Antiću za primljene milosti i preporuča se u njegov zagovor uz prilog od 200 dinara.

N. N. — Makarska

Povezujem se sa svim bogoljubnim dušama koje prose milost po zagovoru fra Ante Antića. Uvjeren sam da sam njegovim zagovorom zadobio veliku milost: obraćenje jedne duše. Preko 30 godina ova je duša bila daleko od svega što je pošteno i časno. Ipak je došao čas i duša se osvjedočila da je kroz sve to vrijeme bila na krivom putu.

Uvjeren sam da mi je u tom pomogao moj dragi fra Ante. Za troškove beatifikacije šaljem 50 dinara.

N. N. iz Šepurina

NOVA KNJIGA O MOLITVI

U drugoj polovini lipnja se kao ugodno iznenadjenje pojavila knjižica od neprocjenjive vrijednosti za vođenje zdrava duhovnog života. Naša Vicepostulatura je u hrvatskom prijevodu izdala klasično djelo franjevačke duhovnosti koje pobožna čitaoca kao pouzdan vodič uvodi u tajne tzv. mislene molitve ili razmatranja. Radi se o knjižici što ju je prije četiri stotine godina napisao veliki mistik Franjevačkog reda i poznati učitelj duhovnoga života sv. Petar Al-kantarski pod naslovom RASPRAVA O MOLITVI I RAZMATRANJU.

Svi oni, koji se trude kako bi se što brže uspeli do najviših vrhunaca gore kršćanskoga savršenstva, u toj će knjižici naći osim uputa za obavljanje razmatranja i dosta drugih posve praktičnih savjeta i poticaja za provođenje zdrave i plodonosna milosnoga života. Možda pobožnu čitaocu ovo djelce ništa, toliko ne preporučuje kao činjenica da je njegov autor bio duhovnim ocem i vodom na putu mističnoga života i posvećenja sv. Tereziji Avilskoj, koju je nedavno sv. Crkva proglašila »naučiteljicom Crkve«.

Djelce je ukusno opremljeno, a s predgovorom ima 130 stranica. Narudžbe prima: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35 — Zagreb.

O. J. Šetka — PUT U ŽIVOT — priručni molitvenik za župnike i vjernike.
Cijena: 25 dinara.

O. J. Šetka — MIJENJAM SVIJET — 1974; razmatranja za svećenike, redovnike, redovnice i vjernike; na 352 stranice naći ćete veliko bogatstvo za svoj duhovni život.

Cijena: 50 dinara.

O. J. Šetka — KRALJICA SRDACA — Razmatranja i propovijedi za sve Gospine svetkovine; 144 stranice.
Cijena: 15 dinara.

Sve narudžbe prima: Uprava lista »Marija« — Trg G. Bulata 3, 58 000 SPLIT.

Zahvaljujem dobrom o. Antiću na primljenim milostima i preporučam se i unaprijed u njegov zagovor. Prilažem u fond vicepostulature — 50 din.

Ankica Ivanišević, Zagreb

Dobri o. Antiću preporučujem se u tvoju zaštitu i šaljem u fond vicepostulature za troškove beatifikacije iznos od 50 dinara.

Milka Klepec, Zagreb

Na primljenim milostima zahvaljuje i preporuča se u zagovor dobrog fra Ante uz prilog od 100 dinara.

J. M.

Dobri o. Antiću, nalazimo se u neugodnoj situaciji, pa te vruće molimo za pomoć. U korist vicepostulature prilažemo iznos od 100 dinara.

Marija Prpić, Zagreb

Bogu hvala i dobrom o. Antiću za isprošenu milost uz mali prilog od 100 dinara.

zahvalna štovateljica

Kao zahvalu za primljene milosti po zagovoru dragog o. A. Antića u ime svoje zajednice za potrebe vicepostulature prilažem 100 dinara.

M. Andelina Kujundžić, Subotica

FRA ANTINI PRIJATELJI

Grupa kod Gospe Lurdske

Mjesečni sastanci: Sastanci se održavaju redovito u četvrtak poslije prvog petka. U samostanskoj kapeli navečer u 18 sati služi se sveta misa za što skoriju beatifikaciju našega dragog fra Ante. Prije svete mise moli se zajednička krunica za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prigodni nagovor u duhu pouka i savjeta dobrog o. Antića drži vicepostulator ili koji drugi svećenik.

Slijedeći sastanci održat će se: 8. kolovoza, 12. rujna, 10. listopada, 7. studenoga i 12. prosinca.

Molimo i druge fra Antine prijatelje i štovatelje bilo u Zagrebu bilo izvan Zagreba da se jave vicepostulaturi i da se međusobno povežu. Mogu i sami održati katkada sastanak, zajednički se pomoliti, nešto pročitati iz životopisa ili Glasila i tako obnoviti uspomene i sjećanja na već davno proživljene časove.

Zaveden je postupak da se o. fra Ante Antić proglaši blaženim i svetim, imenovan je vicepostulator i u Zagrebu otvorena vicepostulatura. Molimo sve one koji su o. fra Antu poznavali i s njime surađivali da nam pošalju sve što god imadu kao uspomenu na fra Antu: pisma, fotografije, bilješke, sličice itd. Isto tako molimo sve da nam pošalju svoja sjećanja, uspomene, razgovore s dobrim fra Antonom.

G R O B (SARKOFAG) o. fra Ante nalazi se u KRIPTI GOSPE LURDSKE.

Za vrijeme izgradnje gornje crkve voda je jako oštetila prostor oko groba. To treba svakako što prije popraviti i urediti. To su zapazili štovatelji o. fra Ante i sami od sebe počeli doprinositi milodare u tu svrhu. Ovih dana ćemo nabaviti marmorne ploče, a onda oko groba urediti zidove i prozore,

U tu svrhu su doprinijeli: Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (400); Mila Antoš — Zagreb (200); N. N. — Zagreb (100); Julijana Mihaljević — Zagreb (50); M. A. — Zagreb (100); Marija Picekarić — Zagreb (200); Marija Ivanišević — Split (150); N. N. — Makarska (300); Ivan St. — Zagreb (250); Milka G. — Dubrovnik (150).

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su: Ružica Struhak — Zagreb (200); Katarina Papić — Zagreb (50 mjesечно); Beca Bičanić — Zagreb (200); Marija Radić — Zagreb (100); Blaženka Lovrić — Baška (110); Liza Puhiera — Split (10 mjesечно za svjeće); Mira Treursić — Zagreb (50 mjesечно); Željko s. Elekta — Zenica (100); Jelka Benešić — Zagreb (100); Adela Starc — Maribor (100); N. N. — Frankfurt (50 DM); Jasna Kralj — Zagreb (200 u zahv. za primljene milosti); N. N. — Zagreb (20); Jelica Latin — Vodice (1.150); Viktor Trin — Zaton (50); Ivan Janeš, župnik — Đakovo (50); Fra Jozo Zupić — Zagreb (50); Masnić s. Verena — Wien (100 šilinga); Anda Ribić — Donja Brela (100); Mandra Žarnić — Donja Brela (50); Marija Sošić — Donja Brela (50); Stefica Grbavac — Zagreb (60); Stipe Mušterić — Frankfurt (100 DM); Antun Pažitnja — Zagreb (100); Stana Dugandžić — Zagreb (20); Katica Lukić — Zadar (50); Mila Antoš — Zagreb (100 mjesечно); Stefica Martinis — Zagreb (100); Marija Milašin — Zagreb (200); Rezika Nemeš — Zagreb (300); Školske sestre — Zadar (100); Katica Javor — Zagreb (100 u zahvalu za primljene milosti); N. N. — Zagreb (50); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mjesечно); Danica Petričević — Zagreb (100 mjesечно); A. M. — Zagreb (200 za svete mise za beatifikaciju o. Antića); Ana Majurec — Virovitica (50); Sestre Milosrdnice — Zagreb (100); Marija Peterlin — Velika Gorica (100 mjesечно); Aleksije Fistrić — Zagreb (50 mjesечно); Jelena Lončarević — Zagreb (50); Marija Prpić — Gračani (100); Ankica Ivanišević — Zagreb (50); Božena Polić — Split (500); Milka Klepac — Zagreb (50); Dr. Desanka Barić — Zadar (100); Šimo Geljić — Frankfurt (50 DM); Fra Ivan Glibotić — Sumartin (200); Fra Bone Prcela — Vancouver (20 dolara); Hrvatska Katolička Župa Srca Marijina — Vancouver (130 dol.); Obitelj Veselić — Zagreb (100); Marija Antolović — Rheinfelden (50 DM); Kažimir Uglešić — Božava (100); Obitelj Cepulić — Zagreb (100); P. M. — Split (50); Marija Radić — Zagreb (100); Anica Zidarić — Zagreb (50); Ivana Petanjek — Zagreb (100); Marija Antić — Split (50); N. N. — Frankfurt (50 DM); Marija Berak — Zagreb (100); Željko s. Elekta — Zenica (100); Bea Derenčin — Zagreb (100); N. N. — Makarska (200); Josip Ilić — Zagreb (10); Stefica Mikulec — Zagreb (20); Ana Poljak — Sinj (100 u

zahvalu za primljenu milost); Obitelj Šneperger — Zagreb (200); N. N. — Borovo (120); Mihajlo Dudaš — Zagreb (100); Rozalija Botica — Split (50); Jakov B. — Beograd (300); Anica Gjebić — Nelson (5 dolara); Davor Glasnović — Nelson (5 dolara); Željko Glasnović — Nelson (5 dolara); Franjevački samostan — Karin (50); Franjevački samostan — Cakovec (50); Franjevački samostan — Visovac (100); Josip Barišić — Zagreb (20); Mato Petrović — Đakovo (100); Katica Marković pok. Ante — Postire (50); Ivka Kirinić — Zagreb (100); Terezija Rebec — Zagreb (50); Katica Gotovac — Split (50); Slavica Majstor — Osijek (50); Marija Ivašić — Vrbnik (30); Ankica Miklačić — Tuzla (50); Šimo Geljić — Frankfurt (20 DM); Jelka Vivek — Brezovljani (50); Marija B. — Zagreb (50); Ljubica Slivar — Zagreb (100); Marica Petričnjak — Sudovec (50); N. N. — Zagreb (50); Mirko Baturić — Buje (200); Fra Karlo Balic — Rim (350); Fra Ivan Jurić — Rim (100 dolara); Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mjesечно); Jelka Crnjanin — Zagreb (50 mjesечно); Josipa Živičnjak — Zagreb (50 mjesечно); Marija Grgurić — Zagreb (50 mjesечно); Marija Žarković — Zagreb (50 mjesечно); Jelka Margeta — Zagreb (50 mjesечно); Stefa Bauer — Zagreb (50 mjesечно); Stefanija Bernardth — Zagreb (100 DM); Marija Picukaric — Zagreb (200); Jelena Šurjan — Slavonski Brod (20); Miroslava Matijašec — Zagreb (50); Bea Derenčin — Zagreb (100); Milena Štefulić — Zagreb (20); Šukanac-Babić — Zagreb (100); Marija Humski — Zagreb (200); Marija Žarković — Zagreb (50); Magdalena Crevar — Zagreb (50); Marija Jemrić — Zagreb (20); Slava Jakovljević — Zagreb (20); Barica Jurčević — Zagreb (20); Marica Kovačević-Horvat — Zagreb (20); N. N. Zagreb (100); Ana Tomljenović — Zagreb (100); N. N. Zagreb (500); Gamberl — Zagreb (50 za zdr. obitelji); D. K. — Jajce (20); Anica Zidarić — Zagreb (50); Jelica Baljak — Zagreb (100 m.); Oreb s. Ksaverija — Korčula (150); Marković Katica pok. Ante — Postire (100); Don Ante Marušić — Postire (50); Z. T. — Šibenik (50); Jakov B. — Beograd (300); Marija Baturić — Pušćine (600); B. D. — Split (50); N. N. — Svetozar Miletić (100 u zahvalu za primljene milosti); Nada i Ante Tomic — Springvale, Australija (160); Marica Turkalj — Zagreb (100); Kristina Miletić — Makarska (100); Marija Cvitanović — Vancouver (150); Josip Šerka — Split (50); Anka Berak — Zagreb (150); Marija Berak — Zagreb (150); N. N. Zlatar (200 u zahvalu za primljene milosti); Marija Spenger — Zagreb (100); Sofija Odicki — Zagreb (200); Zorka Kolimbatović — Split (100); Zorka Bradarić — Split (100); Fra Pavao Bojat — Sao Paulo (300); Jelka Matijašević — Baška Voda (100); Ane Bulcic — Dubrovnik (100); Nike Franišić — Dubrovnik (100); Fra Andelko Validžić — Wuppertal (50 DM); Stipe Tomic — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (50); Prof. Šuvak — Zagreb (100).

DOBRI OTAC ANTIC

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački samostan
Vrbaničeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan Tomic)
Vrbaničeva 35, Zagreb

Godišnja preplata 10 dinara

Pojedini broj 2 dinara

Casopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara.

Nadležnim republičkim rješenjem list »Dobri otac Antic« oslobođen je plaćanja osnovnog poreza na promet.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveti Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački zavod Čakovec,
Globetka bb.